

निम्न एक थोपा रगत र प्राण रहेसम्म आफ्नो समुदायको अस्तित्वको रक्षा र मुक्तिका निम्न लडिरहन आदरणीय दाजु भाइ तथा दिदीबहिनीहरूमा हार्दिक अनुरोध गर्दछौं । -जय मंगोल

मंगोल मुक्ति सेना

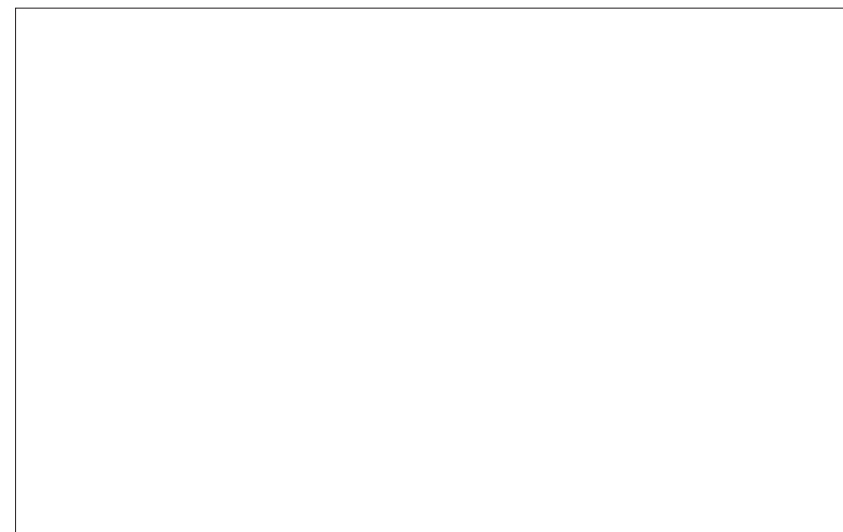
थप जानकारीका लागि नेपाली राजनीतिमा मंगोलवाद-बाहुनवाद-माओवाद, नेपाली राजनीतिमा अदेखा संचाइ र अस्तित्वको खोज मंगोलको र एमएनओमा डक्टरेट नामक पुस्तकहरू पढ्नु होला । सम्पर्कको लागि : ९७४१०७८६९९, ९८४९०३९२९५, ९८४९६२६७५१ ।

प्रथम संस्करण : मे १९९८, दोस्रो संस्करण अंग्रेजी : जुलाई १९९८, तेस्रो संस्करण : जनवरी २००७, चौथो संस्करण : जनवरी २००९, पाँचौं संस्करण : मार्च २०१०, छैटौं संस्करण : मार्च २०११

प्रकाशक : मंगोल भिजन साप्ताहिक, केन्द्रीय कार्यालय, डिल्लीबजार, काठमाडौं
फोन : ९८४९४२४५७९, ईमेल : news.mongol@gmail.com
वेबसाइट : www.mongolvision.com

नोट :- यो पुस्तक प्रकाशन गर्नका लागि सहयोग गर्नु हुन हार्दिक अनुरोध गर्दछौं । प्रकाशन गर्नका लागि सहयोग गर्नु हुनेहरूले ९७४१०७८६९९ मा सम्पर्क गरी सहयोग गर्न सक्नु हुनेछ ।

-मंगोल भिजन साप्ताहिक

मानव वंशजका उत्पत्ति स्थलहरू । मसिना टिकाहरू (dotted area) भएका क्षेत्र चीन, नेपाल र भारत मंगोलहरूका उत्पत्ति स्थान हो । धर्काहरू पुगोका अफ्रिकी स्थान काला वंशज अफ्रिकीहरूका उत्पत्ति स्थान र क्यास्पियन समुद्र र कालो समुद्रमाभू लमतन्न परेको पहाडी क्षेत्र हो- आर्यनहरूको उत्पत्ति स्थान । यो ककसियस पहाड रसियामा पर्छ । यो ककसियसको चिनारी नेपाल र भारतमा आर्यन बाहुनको नाममा छ । बाहुन आर्यनहरू त्यसै ककसियसबाट इरान, भारत हुँदै नेपाल पसेका हुन् । (ककसियस पहाड यस चित्रमा छैन ।)

अस्तित्व विहीन बाँच्नु भनेको दासता स्वीकार्नु हो । पशुतुल्य बाँच्नु हो, राजनैतिक शक्ति भनेको सबै खालको बन्द ढोका खोल्ने चाबी हो । यसर्थ राजनैतिक चेतनशील बन र बनाऊ ।

साम्राज्यवादी हिन्दु-आर्यन बाहुन छेत्रीहरूद्वारा सञ्चालित जुनसुकै पार्टी भए तापनि त्यसको नाम, भण्डा र नारा मात्र फरक हुन्छ । परन्तु तिनीहरूको मूल लक्ष्य एउटै हुन्छ- हामी अहिन्दु मूलवासी मंगोललाई हनुमान र खेताला बनाउनु, जुभाउनु, फुटाउनु, परस्परमा लडाउनु, भिडाउनु अनि हामीलाई पतन गराउनु । हाम्रो उन्नतिको एकमात्र उपाय हो- मंगोल नेशनल अर्गनाइजेसनमा जुट्नु, साभा शत्रु चिन्नु, चिनाउनु र लड्न सक्नु । -गोपाल गुरुङ ।

आजसम्म हामीले लडेको लडाईं पापको लडाईं हो, दासता स्वीकारेको लडाईं हो । अब एउटा धार्मिक र निर्णायक लडाईं लड्नु छ । मुक्तिको लडाईं लड्नु छ । उठौं, जुटौं, जुभौं र अघि बढौं । अब हामीलाई रोक्न सक्ने कुनै शक्ति छैन, हामीलाई रोक्न सक्ने कुनै खोला छैन, हामीले उक्लन नसक्ने कुनै पहाड छैन, पर्वत छैन । हामीले तर्न नसक्ने कुनै नदी-नाला छैन । हामीमा केवल हिम्मतको कमी छ, भावी पिँढीप्रतीको मायाको कमी छ । बलिको बोका मात्र नबनौं, मान्छेको अस्तित्वमा बाँच सिकौं । हिन्दु-आर्यन बाहुन छेत्रीहरू साम्राज्यवादी, वर्ण-भेदी, साम्प्रदायिक, अधिनायकवादी र नाजीहरूको बन्धनबाट मुक्त बनौं, बनाऔं ।

(१) गणेशमान सिंहलाई राष्ट्रिय विभूति घोषणा गरिनुपर्छ, गणेशमान सिंहका मननयोग्य भनाइहरू (क) नेपालमा बाहुनवाद छ । (ख) राजाहरू धोकेबाज हुन्छन् । (ग) मृत्युपछि पशुपतिको आर्यघाटमा नलान् ।

(२) हिन्दु-राष्ट्र नेपाल समस्त अहिन्दु मूलवासी मंगोल, अहिन्दु बुद्धिष्ट, अहिन्दु सिख, जैन, मुसलमान र क्रिश्चियनहरूको साभा चिहान हो ।

(३) अहिन्दु-अहिन्दु एक हौं । आफ्नो भूमिमा आफ्नो अस्तित्वका लागि समस्त मंगोल जुटौं ।

(४) विदेशिन बाध्य पारिएका र विदेशी भूमिमा बसोबास गर्न परेका नेपालका मूलवासी मंगोललाई नेपाल फर्केपछि नेपालको नागरिकता दिइनुपर्छ । यो उसको आफ्नै घर हो । हामीले पनि अब हामीलाई लखेट्ने साभा शत्रु चिनौं ।

(५) बाहुन-क्षेत्री भनेको वर्ण-भेदी साम्प्रदायिक, नाजीवादी र साम्राज्यवादी हुन् । तिनीहरू यस भूमिमा शरणार्थी भएर पसेका हुन् । नेपाल बाहिर तिनीहरू नेपाली होइनन् । नेपालमा तिनीहरू भारतीय-नेपाली अर्थात् भारतबाट नेपाल भित्रिएका र नेपाली नागरिक कहलिएकाहरू हुन् । अछुत जनजाति (फिरिंगे, कमारा जाति, जन=कमारा, जाति=जातबाट खसाइएका) पनि भारतीय-नेपाली हुन् । तिनीहरू आमा मंगोल र बाबु जनजातिका खच्चर सन्तान हुन् । तिनीहरूपनि राज्यस्थानको चित्तौडबाट, राणाहरू अकबरको आक्रमणबाट भाग्दा राणाहरूका भरिया र बन्दुके भएर पसेका हुन् । जनजाति आदिवासी हुँदै होइनन्, जनजाति हिन्दु समाजका अति शुद्र जाती हुन् अर्थात् बाहुनको पैताला ।

(६) हिन्दु समाजका अछुत जनजाति भारतको, एङ्गलो-इन्डियन (आमा भारतीय-बाबु ब्रिटिस र भियतनामीका, अमेरिकी-भियतनामी (आमा भियतनामी-बाबु अमेरिकीजस्तै खच्चर हुन् । अछुत जनजातिलाई अंग्रेजीमा इन्डिजेनस (Indigenous) होइन, नोम्याड, जिप्सी (Nomad, Gypsy) भनिन्छ । तर नेपालमा इन्डिजेनस भनेर विश्वलाई ठगेर दान लिने कोसिस गरिरहेका छन् । नेपालमा धेरै बाहुन-क्षेत्री (साम्राज्यवादी हिन्दु-आर्यन) हरू आदिवासी पनि छन् । अछुत जनजातिको

र मुक्ति मोर्चाको लगाम तिनै साम्राज्यवादी हिन्दु-आर्यन आदिवासी बाहुन छेत्रीहरूको हातमा छ । जनजाति (फिरिंगे) हरू सही अर्थमा कुनै पनि राष्ट्रका नागरिक हुँदैनन् । किनकि यिनीहरूको कुनै राष्ट्र हुँदैन । भारतमा यिनीहरूको संख्या पुगनपुग ६५ हजार छ भने नेपालमा ५-७ हजार हुन सक्छ ।

(७) बाहुनहरू प्रायजसो कुमाउँबाट जनै भिरेर भागेका थिए । कुमाउँबाट नेपाल भित्रिएका बाहुनहरूलाई कुमाई भनिन्छ । जोशी, पाण्डे, बिष्ट, नेपाल, गौतम, संग्रौला, सिटौला, उप्रेती, मैनाली, पन्त, ओली, उपाध्याय आदि कुमाई बाहुन हुन् र ज्वालीहरू गढवाली हुन् । अरू काँशी बनारस भेकका हुन् । तर यिनीहरूको कथा-व्यथा र राजा, राणाहरूको विगतको कथा एउटै छ । त्यो हो मुसलमानको आक्रमणबाट ज्यू-ज्यान जोगाएर यस भेकमा शरणार्थी भएर पस्नुपर्ने बाध्यता । तर यिनीहरूले आफ्नो भण्डा, आफ्नो पोशाक (राजस्थानी पोशाक) दौरा-सुरुवाल, आफ्नो धर्म, भाषा र लिपीलाई नेपालको राष्ट्रिय-भण्डा, राष्ट्रिय-पोशाक, भाषा र लिपी बनाउन सफल भएका छन् । यिनीहरू आफू साम्प्रदायिक भएकाले अरूको ध्यान तिनीहरू पट्टी नजाओस् भनेर कतै नेपालका मूलवासी मंगोलहरूलाई भोटे भन्ने गर्छन्, कतै नेवारहरूलाई साम्प्रदायिक गन्यो भन्छन् । कतै बाहिरबाट आफ्नो घर भित्रिएका मंगोलहरूलाई प्रवासी भन्ने गर्छन् भने नेपालमा आफ्नो संख्या बढाउनका निम्ति सिक्किम, भोटाङ, देहरादुन, कालेबुङ, काँशी, बनारस, दार्जिलिङ र असमका आफन्तहरूलाई नेपालको नागरिकता दिएर पद र शक्तिको दुरुपयोग मात्र गरिरहेका छैनन्, पैसा हसुने माध्यम पनि बनाइरहेका छन् । यसैकारण तिनीहरूको संख्या त्यस भेक र यस भेकमा बढ्ता देखाइन्छ । बर्माबाट खेदिएका, असम र भोटाङबाट शरणार्थी भई नेपाल भित्रिएका बाहुन-क्षेत्रीहरूले नेपालको नागरिकता पाएका छन् र जग्गा लिएर बस्न थालेका छन् । तर भुटानी शरणार्थीले पाउने सुविधा पनि लिइरहेका छन् । हामी सबैलाई थाहा भएकै कुरा हो, ताईवानी नागरिकबाट पैसा लिएर नेपालको नागरिकता दिएको कुरा । तर नागरिकता दिने सूर्यबहादुर थापा, नवराज सुवेदीलाई कुनै पनि दण्ड-सजाय भएन । नागरिकता लिनेले दण्ड सजाय भोग्नुपर्थ्यो । आज पनि ती व्यक्तिहरू नै सर्व-सम्पन्न र उच्च पदमा छन् र तिनीहरूकै धाक र त्रास छ । यस्तो छ- वास्तविक नेपाल ।

(८) मंगोल नेशनल अर्गनाइजेसनलाई निर्वाचन आयोगले दर्ता नदिएकोले निर्वाचन आयोगको विरोधमा मैले सर्वोच्चमा चार वर्ष मुद्दा धाएँ । सिंगल बेञ्चबाट डिभिजन बेञ्च हुँदै मुद्दा विशेष बेञ्चमा पुग्यो । मैले संविधानको धारा ११३ (३) मा जात-जाति भनिएकोले यो शब्द मात्र हिन्दुहरूको चार जात र जातबाट खसाइएका र जाती बनाइएका कामी, दमाई, सार्की, जनजाति, गाइने र च्यामेलालाई मात्र लागू हुने शब्द भएकोले र मंगोलहरू अहिन्दु भएकाले यो शब्द अहिन्दु मंगोल, अहिन्दु बुद्धिष्ट, अहिन्दु सिख, अहिन्दु जैन, क्रिश्चियन र मुसलमानहरूलाई लागू नहुने तर्क दिँदै गएँ । मैले त्यसै धारा अन्तर्गतको साम्प्रदायिकताको परिभाषा मादरै र साम्प्रदायिकताको परिभाषा दिँदै अधि बढेँ । नेपालमा वर्ण-भेदी नीति भएको, मलाई त्यही वर्ण-भेदको सिकार बनाइएको, मैले मानवअधिकार, राजनैतिक अधिकार र नागरिक अधिकार नपाएकोले नै सर्वोच्च न्यायालयको ढोका घच्चचाउन आएको तर्क दिएँ । वर्तमान संविधानकै धारा २७(१) मा हिन्दुहरूले राजाको आर्यन र हिन्दु भन्ने अधिकारलाई सुरक्षित राखेका छन् । तर मूलवासी मंगोलले मूलवासी र मंगोल भन्नु नपाउनु अन्याय र वर्ण-भेदी नीतिपूर्ण व्यवहार भएको तर्क प्रस्तुत

गरे । तर न्याय दिने र खोस्ने औ परिभाषाका जन्मदाताहरू साम्राज्यवादीहरू नै भएकाले र अर्थलाई अनर्थ र अनर्थलाई अर्थ लगाउने अधिकार पनि तिनीहरूमा नै सीमित भएकोले मलाई मुद्दामा अन्यायपूर्वक हराइयो । म पुनरावलोकनमा पुगेपछि मेरो अनुपस्थितिमा सर्वोच्च अदालतको फैसला पेश नभएकोले बेरीतको भएको भनेर सम्पूर्णरूपले अदालतको ढोका बन्द गरियो । साम्प्रदायिकताको परिभाषा मैले जसरी सर्वोच्च अदालतलाई १९९१-९३ सम्म दिएँ । आज भारतका दिग्गज राजनैतिक नेताहरूले पनि भारतीय बाहुन-जातीय पार्टी (बिजेपी) लाई त्यही परिभाषासँग मिल्दो-जुल्दो प्रकारले भनिरहेका छन् । सन् १९९० को नोभेम्बरमा मैले इलामको पहिलो भाषणमा नै संविधान कागजको खोस्टो मात्र भएको र कांग्रेसी बाहुन-क्षेत्री, एमाले बाहुन-क्षेत्री र दरवारिया बाहुन-क्षेत्रीको त्रिपक्षीय सम्झौता पत्रलाई संविधानको न्वरान गरिएको वास्तविकतालाई व्यक्त गरेको थिए । त्यो अहिले आएर सही ठहरिएको छ । हामी राजनैतिक दृष्टिले चेतनशील र शक्तिशाली बन्न नसकिञ्जेलसम्म संविधान हाम्रो पक्षमा बनिँदै-बनिँदैन । यो किटानका साथ भन्न सकिन्छ । तर एमएनओको दर्ता त्यति महत्वपूर्ण होइन । जति हामीले हामीमाथि भएको अन्याय, अत्याचार बुझ्नु महत्वपूर्ण छ ।

दक्षिण अफ्रिकामा नेलसन मन्डेलाको एएनसिलाई साम्राज्यवादी रंग-भेदी गोराहरूले दर्ता नदिए पनि आज उनी त्यहाँका राष्ट्रपति भएका छन् । नेपालमा पनि पहिले केही वर्षसम्म कम्युनिष्ट पार्टीलाई दर्ता दिइएन । वर्ण-भेदी, तानाशाही, अधिनायकवादी हिन्दु-राष्ट्रलाई संवैधानिक अंग बनाउने एकदलीय निरंकुश पञ्चायत व्यवस्थामा कुनै पनि पार्टीको दर्ता थिएन । दर्ता नदिएकै भए पनि आज एमएनओको विषयमा विदेशीहरू पीएचडी (डक्टरेट) गर्न आइरहेका छन् । के हामी आफूले आफ्नो मुलुकमा आफू भन्न पनि साम्राज्यवादीहरूको अनुमति लिनुपर्ने ? अब मूलवासी अहिन्दु मंगोलहरूको चाड, पर्व, नयाँ वर्षमा, क्रिश्चियन र मुसलमानहरूको चाड, पर्व र नयाँ वर्षमा सरकारी छुट्टी दिइनुपर्छ । हिन्दुहरू मात्रको चाड विजया-दशमी, तर मूलवासीहरूको पतनको कालो दिन, अफसोसको दुःखदायी र दर्दनाक दिन, हाम्रा पुर्खाहरूले शान्तिका निम्ति सेतो भण्डा फहराउन र सेतो परेवा उडाउन नभ्याएका, नसकेका भएता पनि घर-घरमा पाइने सेतो दहीको टिका लगाएर शान्तिको प्रतीक टिकाको रूपमा टाँसे । तर पनि साम्राज्यवादी, साम्प्रदायिक वर्ण-भेदी हिन्दु-आर्यनहरूले हाम्रा पुर्खाहरूलाई छक्र्याएर, धोका दिएर मारे । हाम्रो पुर्खाको रातो रगतले मुछिएको टिका लगाई (जुन रातो टिका आज हिन्दु-आर्यनहरूको शुभको प्रतीक मानिने गरिन्छ ।) खुशियाली मनाएको पाइन्छ, त्यो हाम्रो विनासको दिनको छुट्टी कम गरिने गर्नुपर्छ । के अब यहाँका अहिन्दु मूलवासी मंगोलहरूले हिन्दु-आर्यनहरूको विजया-दशमीको रातो टिका लगाउने दिनमा कालो दिवस मनाउनका निम्ति त्यस दिन कालो टिका लगाई अफसोसको कालो दिवस मनाउने कि ? के अब कुनै पनि हिन्दु मन्दिरमा गएर त्यो रातो टिका लगाउने काम नगर्ने कि ? आज हाम्रा पुर्खालाई चाहिँ राक्षस, दुष्ट, पापी भन्ने गरिएको छ । यस्तो अपमान र घृणा पनि हामीले पचाइरहेका छौं । छि हामी कति नामर्द छौं । यसले ती दुष्ट, पापी, राक्षस भनिएका रावण, किचक, बली, कसिपु आदिको श्रद्धा गरौं । तिनीहरूको तस्वीर टाँगौं ।

(९) मूलवासी शम्भूकजस्ता पवित्र ऋषिलाई शुद्रले तपस्या गर्नु भनेर उसको टाउको काटी मार्ने हत्यारा राम, रावणकी बहिनी शूर्पणखाको (स्वास्नी मान्छेमाथि हतियार उठाई) नाक काट्ने

नाक कटुवा रामजस्तो अपराधी र दुष्टको नाममा मनाइने राम-नवमीको छुट्टी बन्द गरिनुपर्छ रामकै सिको गरेर साम्राज्यवादी र अराष्ट्रवादी पृथ्वीनारायण शाहले केटा-केटी, बुढा-बुढी, स्वास्नी मान्छे केही नभनी किरतिपुरे मंगोल समुदायका नेवारहरूको ३० धानी नाक, कान काटेर गर्व गरेका थिए । किरतिपुरे मंगोल नेवार समुदायका निम्ती त्यो अपसोसको कालो दिन हो । एवं रूपमा नाक काटिने गर्भवती स्वास्नी मान्छेको भुँडी फोरिनेमा पर्छ खम्बवानवासीहरू पनि । हामीमाथि भएको यो दुष्टतापूर्ण कामलाई हामीले कहिल्यै बिसिनु हुन्न । विराइना नारीमाथि हात उठाएर केटा-केटी, बुढा-बुढी समेतको नाक, कान काट्ने (साम्राज्यवादी अराष्ट्रवादी पृथ्वीनारायण शाहले जस्तै) रामको र १६ हजार १ सयलाई स्वास्नी बनाउनका निम्ति तिनीहरूका लोग्ने राजा नाराकाको हत्या गर्ने कृष्णजस्तै हत्यारा, गुण्डो पुरुषको नाममा दिइने छुट्टी बन्द गरिनुपर्छ । यिनीहरूको चरित्रले अनैतिकता भन्दा पर केही सिकाउँदैन । यस्ताहरूलाई भगवान भनी पुजे र तिनीहरूको चरित्रको अनुकरण गर्न लगाउनेहरूले, मन्दिरमा नग्न र सम्भोगका चित्रहरू राख्नेहरूले, जताततै हुंगा र काठको लिंग र योनिको पूजा गर्ने र गर्न लगाउनेहरूले नैतिकताको पाठ पढाउन सुहाउँदैन । यिनीहरू सोभो नर्क-कुण्डका भागी हुन् । (१०) अधिनायक, नाजीवादी हिटलरको गुणगान र प्रशंसामा गाउने राष्ट्रिय गीत भनिएजस्तै राजाको गुणगान र प्रशंसाको गीतलाई राष्ट्रिय-गीत बनाइनु हुन्न, अराष्ट्रिय भण्डा, अराष्ट्रिय पोशाक (राजस्थानी दौरा-सुरुवाल), अराष्ट्रियवाद, अराष्ट्रिय सम्बत र अराष्ट्रिय मन्त्रलाई (जम्बु दिपे भारत खण्डे, भारत खण्डे नेपाल देशे) राष्ट्रिय बनाउने र भनाउने साम्राज्यवादी, वर्ण-भेदी, साम्प्रदायिकहरूले र सबैलाई आफैजस्तो मूर्ख सम्भनेहरूले राष्ट्रियताको र राष्ट्रवादिताको पाठ सिकाउँदा कुन पटमूर्खले स्वीकार गर्ने ? यिनीहरू हुन् अराष्ट्रिय तत्वहरू ।

(११) अहिले मुलुकमा गंभीर आर्थिक संकट छ, प्रत्येक व्यक्तिले १६-१६ हजार जति ऋण बोक्नु परेको छ । हिँजो हाम्रा पुर्खालाई पाती पढेर जात, जातिमा विभाजन गरेर ठानेका सन्तानहरूले आज हामीलाई हाम्रै भूमिमा, हाम्रै मुलुक बन्दकी राखेर ऋण र भिक्षा थापेर लुटिरहेका छन् र विश्वलाई राजनैतिक संकट देखाएर राज्यशक्ति एकलौटी बनाउने प्रयास र षडयन्त्रमा दरबार र त्यसमा सहयोग पुऱ्याएर आफ्नो नीच स्वार्थसिद्ध गर्न पल्केका धुपौरे तत्वहरू लागेका छन् । त्यसलाई विफल पार्न र निस्कृय पारेर मृत्युबाट बाँच्न प्रत्येक चेतनशील व्यक्ति उठ्न, जुट्न र जुभन आवश्यक भएको छ ।

(१२) बुद्धिष्टहरूको टाउको काटी बुद्ध धर्म-संस्कृतिको संहार गर्ने (भारत र नेपालमा) शंकराचार्य हो । उही शंकराचार्यलाई नेपालमा ईश्वरजस्तै पुजे, उसलाई नेपाल भित्राउन ठूलो रकम खर्चिने, उही शंकराचार्यलाई आर्शिवाद र शक्ति माग्ने भारतका विभिन्न भेकमा धाउने राजा-रानीले हामी अहिन्दुहरूको कल्याण गर्लान् भनेर सोच्नु चाहिँ बाहुनहरूले स्वर्गको लोभ र धनको लोभ देखाएर यस जन्ममा कठिन परिश्रम गरी कमाएको हाम्रो सम्पतिको लुटाइमा पर्नु, कम्युनिष्टहरूको साम्यवादीको भूटो नारालाई सपनाको कल्प-वृक्ष ठानेर सर्वस्व लुटाउने काम गर्नुजस्तै मूर्खता मात्र हो । एमाले (अब के भन्ने) को जनवादी नारा बाँसुरीको मन पगाल्ने मीठो धुनजस्तै हो । यो नारा चिनमा सनयात्सेनले ल्याएका हुन्, कम्युनिष्टहरूले होइन । नेपालका कम्युनिष्ट, कांग्रेस, पञ्च र राजा एउटै ड्याङ्का अधिनायकवादी, वर्ण-भेदी, साम्प्रदायिक र साम्राज्यवादीहरू हुन् । यिनीहरूको पार्टीको नाम र भण्डा मात्र अलग छन् । पञ्चायततन्त्र, राजतन्त्र, कम्युनिष्टतन्त्र,

राणातन्त्र, हिटलरतन्त्र र सैनिकतन्त्र एउटै एकदलीय तन्त्र हो । यी तन्त्रहरूले न भोक लागेकालाई भोक लाग्यो भन्न दिन्छ, न त खान नै दिन्छ । नेपालका माले र एमाले कम्युनिष्टहरू त जता मल्कु उतै ढल्कु हुन् । नेपालमा सही अर्थमा भन्ने हो भने कम्युनिष्टहरू मौलाउन पनि हुँदैन । कम्युनिष्ट र राष्ट्रवादीको नाममा यी हिन्दु-आर्यन साम्राज्यवादीहरूले यहाँका शोषित मूलवासीहरूलाई एउटा खाडलबाट अर्को खाडलमा पुर्न लागि रहेका छन् । नेपालका कम्युनिष्टहरूले हिँजो कांग्रेसको आन्दोलन सफल हुने देखेपछि तिनकै पछि लागेर डंक पिटेर भए पनि मौकाको फाइदा लिए । तर के पाए यसमा लागेका खेताला भई खट्ने र हनुमान भई डट्ने मंगोल कम्युनिष्टहरूले ? आज तिनै कम्युनिष्ट नेताहरू भन्न लागेका छन्, प्रजातन्त्रभन्दा राजतन्त्र राम्रो हो, कांग्रेसभन्दा पञ्च राम्रो हो भनेर । नेपालमा आज पनि कम्युनिष्टहरू दशौँ फ्याकमा छन् । हिँजोसम्म एमाले कहलिएकाहरूबाट माले छुटिएर गएपछि अब ए मात्र (एकिकृत) रत्यो तर कोसँग ? अब एमालेलाई बिमाले अथवा बिग्रेको माले भन्ने कि ? नेपालको भण्डा संसारमा जस्तो अनौठोको छ, त्यस्तै अनौठो सम्बन्ध छ, यहाँको दरबार र कम्युनिष्टहरूको सम्बन्ध पनि । संसारका राजाहरू कम्युनिष्टसँग तर्सिन्छन् र प्रजातन्त्र मन पराउँछन्, तर नेपालमा प्रजातन्त्रसँग दरबार तर्सिन्छ र कम्युनिष्ट मन पराउँछ । नेपालका कम्युनिष्टहरू राजतन्त्रलाई ढोग्छन् । नेपालको राजतन्त्र र संसारको अरू मुलुकको राजतन्त्रमा आकाश पातालको फरक छ ।

अरू मुलुकका राजा, रानी र त्यस मुलुकका बासिन्दाहरूमा रेस र रिलिजियनमा फरक छैन । त्यति मात्र नभएर त्यस मुलुकका राजा, रानी साम्राज्यवादी र अर्कै मुलुकबाट शासन गर्न आएका होइनन् । तर नेपालका राजा, रानी र यहाँका मूलवासीमा रेस र रिलिजियनमा नै पनि फरक छ । राजा, रानी चित्तौडबाट आएका हिन्दु-साम्राज्यवादी हुन् भने यहाँका मूलवासी अहिन्दु मंगोल हुन् । यहाँका मूलवासीहरूको धर्म, वर्ण, भाषा, भेषभुषा, लिपि, टेम्परामेन्ट, सेन्टिमेन्ट सब फरक छ । यसकारण साम्राज्यवादीहरूले मूलवासीको कल्याणको कुरा र तिनीहरूको मुलुकको उत्थानको कल्पनासम्म पनि गर्न सक्दैनन् । किनकि यसमा नै तिनीहरूको अहित छ । यो सही कुरा मंगोल नेशनल अर्गनाइजेसनले मात्र सबैका सामु स्पष्ट भन्न सक्छ । किनकि यो साम्राज्यवादीहरूको हतियार बनेको, दयाको चारो खाएर राजनैतिक रहर मेटाउन बहुदल आएपछि उम्रेको च्याउ होइन । न त साम्राज्यवादीहरूको हनुमान र खेताला नै हो । मंगोल नेशनल अर्गनाइजेसन भद्रगोल जेलभित्र राजा र राजाको पञ्चायत व्यवस्थालाई चुनौती दिएर जन्मेको, मुलुकभित्र र मुलुक बाहिरका मूलवासी अहिन्दु मंगोलको शुभचिन्तक र माउको रूपमा काम गर्ने, समस्त मंगोलहरूको संगठन हो । यसको नाम, भण्डा र घोषणा-पत्र पनि जेलभित्र नै जन्मेर बाहिर निस्केपछि फर्फराएको हो । अहिन्दु बुद्धिष्ट मंगोलको छोरा गोपाल गुरुडलाई नेपाली राजनीतिमा अवेखा सचाई (Hidden Fact in Nepalese Politics) लेखेको निहुँमा यो पुस्तक अहिले हिन्दी र महाराष्ट्र भाषामा पनि उल्ट्या भइरहेको छ र अमेरिकामा यसको प्रोजेक्ट चलाउने भएको छ । साम्राज्यवादी हिन्दु-आर्यनहरूले जुटेर राजगद्दी ताकेको र साम्प्रदायिकता फैलाएको षडयन्त्रकारी आरोपमा दुई वटा राजद्रोही मुद्दा लगाएर १९८८ मा जेल पठाईदिए, तर उसले त चार पर्खालभित्र मंगोलकै नामको संसारकै पहिलो राजनैतिक संगठन जन्माएर पो बाहिर निस्क्यो । उसलाई जेलमा नै सडाउनुपर्छ भनेर लेख लेखे रामचन्द्र पौडेल, सभामुख र जयप्रकाश आनन्द, मन्त्री बने । नेपालका अहिन्दु मूलवासी मंगोलका वीर सन्तानहरूलाई विदेशमा नै

मारियोस्, नासियोस् भनेर अमर सिंह थापामगर, भक्ति थापामगर, बलभद्र सिंह थापा मगरहरूलाई मुलुक बाहिर लडाइँको बहनामा साम्राज्यवादी हिन्दु-आर्यनहरूले लखेटे। परन्तु ती वीरका सन्तानहरू काँगडा र नालापानीसम्म वीरताको ऋण्डा पो गाड्न पुगे। मंगोलकै रगत चंकेज खाँ मंगोलियाबाट लडाइँ लड्न निस्के। उनी लडाइँ जित्दै रसियाको भोला नदीसम्म पुगे। सिदाहालाई (सिद्धार्थ होइन) साम्राज्य फैलाउँदै अघि बढेका षड्यन्त्रकारी हिन्दु-आर्यनहरूले देश निकाला गर्ने षड्यन्त्र गरे। तर मंगोलको छोरो (थारु) सिदाहा त संसारलाई नै मंगोल दर्शन दिने ज्योति बनेर पो निस्के। यस्ता हुन्छन् वीर मंगोलका खाँटी सन्तान भनेका। शिव पनि अनार्य-अहिन्दु नै थिए, तर देव भनाउने हिन्दु-आर्यनहरूभन्दा पनि ठूलो महादेव भएर पो बाँचेका छन्। हिन्दुहरू उसको विंग समेतलाई दूध चढाउँछन्, ढोग्छन् र पूजा गर्छन्, क्या मजा। अब नेपालको हिमाली राजनीतिमा बाहुन-क्षेत्रीको राजनैतिक टकराव शुरु भएको छ। मेची-महाकालीको राजनीतिमा दरबार र भारतको स्वार्थ छ। दरबार पक्षमा पूर्व पञ्च चन्द्र समूहका-प्रायः नै हत्यारा, गुण्डा, आतंककारीहरूको जमात हुनेछ। त्यसमा वामदेवको वाम-फ्रन्ट, तल्लो तहका दरबारिया आसेपासे, राष्ट्रिय जनमुक्ति पार्टी र अछुत जनजातिको (हिन्दु-आर्यन र मंगोलका मिस्कट सन्तान कमारा जाती) भुण्ड, मसाल र माओवादी एउटै हुनेछन् भने भारत पक्षमा काँग्रेस, सूर्यबहादुर थापाका पञ्चे जमात र माधव नेपालको एमालेबाट विमाले बनेको माले अलगिएपछि 'ए' मात्र रहेको पार्टी रहने छ र यी दल-बलको अर्को जमात बन्नेछ। तर गंगा नदीमा पुगेपछि अथवा सामुद्रिक नदीको राजनीतिमा चाहिँ सबै एकै ठाउँमा हुनेछन्। गंगा यो नाम अफ्रिकी वीर योद्धा गंगेको नामबाट बनेको हो। जो लडाइँ लड्दै त्यहाँसम्म आएका थिए।

(१३) हिन्दु-आर्यन, वर्ण-भेदी, साम्राज्यवादी, नाजीवादी, भारतीय-नेपाली (भारतबाट भित्रिएका नेपाली नागरिक बनेका बाहुन-क्षेत्रीमाफ्र परस्परको साइनो र सम्बन्ध तिनीहरू आएका मुलुकको, धर्मको रंग र वर्ण (वंशज): गुरु चेलाको भाषा र लिपीको सम्बन्ध नड र औँलाको जस्तै छ। हिन्दुवाद भनेको बाहुनवाद हो। त्यसको संरक्षक नै क्षेत्री हुन्, अर्थात् राजा हुन्। अरुचाहिँ कमाइ दिने र कमारा बनिदिने हनुमान र पाखुरे हुन्। यिनीहरूबाट यहाँका मूलवासी र यस मुलुकको भलाइ र उन्नतिको कल्पना गर्नु भनेको आफ्नो पतनको खाल्टो आफैँ खन्नुजस्तै हो। यसैकारण यिनीहरूले यहाँका अहिन्दु मूलवासीको कल्याणको कुरा सोच्नै सक्दैनन् र यो मुलुकको उन्नतिको कल्पना गर्न पनि सक्दैनन्। आफ्नो मुलुकमा जबसम्म हामी अहिन्दु मूलवासीको पतन भई रहन्छ, तबसम्म विश्वमा कहीं पनि चारो खोजी खान बाध्य बनाइएका, अधिकारबाट लुटिएका, नेपाली मंगोलको भाग्यमा दुर्भाग्य, विनास र दुर्दिन मात्र लेखिने छ। सुदिन र भाग्यको ढोकामा हिन्दु-आर्यनको बन्द ताला भुन्डिएकै हुन्छ। यो सत्य आकाशमा सूर्य, चन्द्रजस्तै अकाट्य सत्य हो भनेर अब सबैले बुझ्नुपर्छ र त्यसलाई बुझ्न जति बुझ्न पचायो र हरिलन्टु, बन्थो, डरायो त्यति नै हामीले हाम्रो आउँदो पिँढीको भाग्यलाई अँध्यारोतिर धकेलिरहेका हुनेछौं, भावी पिँढीको भाग्यसँग खेलवाड गरिरहेका हुनेछौं।

(१४) नेपाल लोकतन्त्र अर्थात् गणतन्त्र, धर्म निरपेक्ष र प्रान्तीय सरकारको मुलुक हुनै पर्छ, बनाउनु पर्छ। यहाँका बाहुन-क्षेत्रीको नेतृत्वको कुनै पनि पार्टी र नारा भनेको हामीलाई एउटा खाल्टोबाट लगेर अर्को खाडलमा जाक्ने षड्यन्त्रको बल्छी र जालो मात्र हो। राम होस् वा कृष्ण, साई बाबा होस् या कुनै माता वा शंकराचार्य यी सबैको दोभान एउटै हो। हामीलाई एउटा

खाडलबाट निकालेर अर्को खाडलमा जाक्ने र आफ्नो स्थान सुरक्षित र मुलायम पार्ने। हिन्दु-आर्यनको मर्यादा क्रमअनुसार हिन्दुहरूको टाउको बाहुन हो। राजाका गुरु श्री ६, राजाभन्दा १ श्री माथि। राजा श्री ५, शत्रु श्री ४, मित्र श्री ३, अरु तहका बाहुन र बाहुनीहरू श्री २, श्री १ वैश्य र शुद्र जात भनेको बाहुन-क्षेत्रीको पाप-योनिबाट जन्माइएका अर्थात् रखौटीहरूबाट वा अनैतिक कामबाट जन्मेका, जन्माइएका सन्तान हुन्। यो कुराको व्याख्या गीतामा पनि गरिएको छ। त्यस्तै महाभारतको १६-५-१५ मा शुद्र भनेको कुकुरसरह हो भनिएको छ। यसै शुद्र जातबाट अति शुद्र बनाइएपछि अथवा तल खसाइएपछि जात होइन जाती बन्छ। जस्तो जन=कमारा, जाती=जातबाट तल खसाइएका+जनजाति अथवा फिरिंगे जाति (आज-भोलिको भाषामा खेताला)। यसको स्थान अछुतसरह हो। जनजातिलाई घर बाहिर बग्ने कुलोको पानीसम्म पनि छुन नदिएका समाचार प्रकाशमा आइसकेको छ। अछुत जनजातिको भागमा हड्डी फालिदिएकोले यसमा लुछा-चुँडी खेल्नेहरूले अहिन्दु मूलवासी मंगोललाई पनि परस्परमा भिडाउने, भड्काउने षड्यन्त्र भइरहेको छ र त्यो प्रयास तिनीहरूका मालिकहरूबाट र विशेषगरी दरबारियाहरूबाट भइरहेको छ। किनकि आजको नेपाली राजनीतिमा बाहुन र क्षेत्रीमाफ्र टकराव शुरु भएको छ। कसको समर्थ र शक्ति कति छ, देखाउने प्रयास भइरहेको छ। आदिवासी शब्दलाई ज्यादै प्रचार र प्रसारको साधनमा ल्याउने काम एमालेबाट भएको हो र यसको शुरुआत विराटनगरबाट भयो भने अछुत जनजाति शब्दलाई चाहिँ दरबार समर्थक मोहन विक्रम सिंह र सुरेस आले मसाल समूहबाट प्रचारित गराइयो। यसको थालनी गोरखपुर बाट भएको हो। गहिरिएर हेर्ने हो भने कम्युनिष्टहरू दरबारिया खम्बाहरू हुन्।

(१५) स्वस्तिक चिन्ह तानाशाही हिटलरको चिन्ह हो, स्वस्तिक चिन्ह वर्ण-भेदी साम्राज्यवादी हिन्दु-आर्यनहरूको पनि हो। यो स्वस्तिक चिन्ह बाहुन-क्षेत्रीका निमित्त शुभ-लाभको चिन्ह हो। तर हाम्रा निमित्त यो चिन्ह काल-चक्रको चिन्ह हो, मृत्युको घण्टीको चिन्ह हो। नेपालका थापा क्षेत्रीहरू सोभै मगरको शाखा छुट्टिएर जात किनेर अथवा दान पाएर क्षेत्री भएका हुन् भने कार्की, खत्री, खड्का र बस्यात क्षेत्रीहरू विभिन्न मंगोल समुदायबाट क्षेत्री बनेका हुन्। नत्र भने विशेषगरी बाहुनबाट खसाइएपछि मात्र क्षेत्री (दोस्रो दर्जाको हिन्दु) बन्न सक्छ। यसैकारण हिन्दु क्षेत्रीको भाषालाई खस भाषा पनि भनिन्छ। यो भाषा संस्कृतबाट खसेर बनेको भाषा हो। यसरी बाहुन जातबाट खसेर दुई नम्बरी हिन्दु खस जात बने तापनि थरचाहिँ बाहुनकै हुन्छ र नामको पछि बहादुर लेख्ने चलन हुन्छ। जस्तै- ... बहादुर भण्डारी, ... बहादुर बिष्ट, ... बहादुर पौड्याल आदि। बाहुनले क्षेत्रीलाई सधैं नै आफ्नो स्वार्थ सिद्ध गर्ने हतियार मात्र बनाएका छन् र त्यसै आधारमा रामायण, महाभारतजस्तो काल्पनिक उपन्यास लेखिएको छ। गीता, मनु-स्मृति र गौतम-स्मृति हामी अहिन्दु मूलवासीहरूको विनासका निमित्त बनाइएको नियम हो। बाहुनबना क्षेत्रीको न त जन्मेपछि नामाकरण गर्ने, १५-१६ वर्ष पुगेपछि कान फुकेर मूलवासीको शत्रु बनाउने काम हुन सक्छ न त मरेपछि बैतर्नी तारेर स्वर्गको ढोकामा पुराइदिने पुरोहित नै। यसकारण क्षेत्रीले गुरु-पुरोहित बाहुनको भनाइलाई स्वामी-भक्त बनेर आज्ञा स्वीकार्नै पर्छ। तर कहिलेकाहिँ चाहिँ रिसको भौँकमा लड्ने, भिड्ने पनि गर्छन्। एकपल्ट ब्यासले (ब्यास बलात्कारमा परेकी मफिनीको छोरो हो।) भने मूर्ति-पूजकहरू पशुहरूमध्येको पनि गधा हो। त्यसरी नै वशिष्ठले (बेस्याको छोरो) पनि भनेका थिए, मूर्ति-पूजक तल्लो श्रेणीको मान्छे हो।

हिन्दुहरू शक्ति भएका पुरुष र नारीलाई मात्र होइन, तिनीहरूको लिंग र योनिलाई पनि पुजे प्राणी हुन् । तिनीहरूले ढुंगालाई पुजे गरेर नै तिनिहरूको हृदय ढुंगाजस्तो हुन्छ । तिनीहरूका देव-देवीको हातमा डर, त्रास देखाउने, हिंसा गर्ने हतियारहरू मात्र हुन्छन् । शिक्षाकी देवी सरस्वती आफ्नै बाबु ब्रह्माकी छोरी पनि हुन् र स्वास्नी पनि हुन् । तर उनलाई शिक्षाकी देवी बनाइएको छ, ताकि शिक्षाको लोभमा परेर पूजा गर्ने गरिओस् । संसारमा धर्म भनेको तीनवटा मात्र छन् । बुद्ध धर्म, क्राइस्ट र मुसलमान । यी तिनैमा बलिदान छ । यिनीहरूको हातमा लुट्ने, तर्साउने, मारकाट गर्ने हतियार र लोभ देखाउने साधन छैन । तर हिन्दुका देव-देवीहरूका गलामा मान्छेको खोपडीको माला हुन्छ । तिमीसँग साहस छ भने हिन्दु मन्दिर नजाऊ, प्रसाद नखाऊ, हिन्दु देवी-देवतालाई कुनै वरदान नमाग, किनकि तिनीहरूले केही दिन सक्दैनन् । हिन्दु देवी-देवताको पूजा नगर र कुनै मूर्ति नराख, नक्सा नटाँस । त्यसले तिम्रो पवित्र विचारलाई विगाछ, भ्रूटो बाटोमा डोयाउँछ, भ्रष्ट पथिक बनाउँछ र ठगाइमा पार्छ । त्यसको ठाउँमा बुद्धको मूर्ति र नक्सा राख, क्राइस्ट र मुहमदलाई राख, नानक र सिख गुरु गोविन्द सिंहलाई राख र पूजा होइन, श्रद्धा गर । तिनीहरू इतिहास हुन्, अरू काल्पनिक हुन् । हिन्दुहरूले लुट्ने र नष्ट गर्ने काम मात्र गर्दै आएका छन् । लिच्छिवी कालको सन् ५४० मा राजा अनुपुरमले बुद्ध मार्गीहरूको साथै अपमान गरेका थिए । एकजना मल्ल राजाले (यिनीहरू हिन्दु हुन्) कुम्भेश्वर क्षेत्रमा १ हजार २ सय रोपनी जग्गा धुतेका थिए । भिमसेन थापामगरले हिन्दु भएपछि गणवहाल र गणवहीलको बुद्ध विहारमा आफ्नो दरवार बनाए, राणाहरूले सिंहदरवार इलाकामा त्यसै गरे । चन्द्र शमशेरले मार्च १९२४ मा, जुद्ध शमशेरले जुलाई १९४४ मा बुद्ध मार्गीहरूलाई र भिक्षुहरूलाई ज्यादै सताएका थिए । पशुपति मन्दिरको इलाकामा पनि बुद्ध विहार थियो । हाल शिवलिंग स्थापना गरिएको ठाउँमा त्रिलोकेश्वरको मूर्ति थियो । त्रिलोकेश्वरको मूर्तिलाई लोप गर्ने काम राजा भास्कर बर्माबाट भएको थियो यो तथ्यलाई डक्टर राईटले उनको पुस्तकको पहिलो संस्करणमा छल्लङ्घ्याई दिएका छन् । उनी सन् १८६६-७६ सम्म ब्रिटिस रिसिडेन्ट भई काठमाडौं बसेका थिए ।

बुद्ध मार्गीहरूले नेपाल र भारतका हिन्दुहरूको कति ठूलो अपमान र अत्याचार सहँदै बसेका छन् । तथ्यहरू इतिहासबाट छल्लङ्गिन्छ । बुढानिलकण्ठ सम्भवतः सुतेको बुद्ध (Sleeping Budha) हो । हिन्दुहरूको सहिष्णुताको अर्थ हो हिन्दुहरूको आक्रमणलाई बुद्धिष्टहरूले सहनै पर्ने । यो सहिष्णुताको पाठ सिकाउने हिन्दुहरूको टाउको र तिनका संरक्षकहरूले हिन्दु मन्दिरको छेउमा चर्च र मस्जिद बनाइएको खण्डमा सहन सक्छन् ? बुद्धिष्टहरूले सहिष्णुताको नीति पालन गरेको खण्डमा हिन्दुहरूले आफूसँग डराएको सम्झी आक्रमण गर्छन् । इज्जत गरिंदिएको खण्डमा लुब्धको भन्ने ठान्छन् र अझै हेप्छन् । बाहुनहरू आफ्नो धूर्त्याई, छल, कपट तथा दुष्टतापूर्ण स्वार्थ सिद्ध गर्नका लागि तिनीहरू जे पनि गर्छन् । एउटा हात हाम्रो घोक्रोमा र अर्को हात हाम्रो खुट्टामा राखेर तिनीहरूको काम हाम्रो घोक्रो निमोठ्दा बन्छ कि खुट्टा समाउँदा बन्छ, त्यसै गर्छन् । तिनीहरू सम्पतिको लोभमा राजाको सिनो (काट्टो) खान पनि पछि पार्दैनन् भने शिवलाई पार्वती भिडाउन र विष खुवाउन पनि । यो तिनीहरूको संस्कार र जन्मसिद्ध अधिकार पनि हो । वर्ण-भेदी, नाजी, साम्राज्यवादी, हिन्दु-आर्यनहरूले भारतका बुद्ध धर्मावलम्बी, राजा र सम्राटहरू बिम्बसार, महापदमानन्द, चन्द्रगुप्त मौर्य, अशोक, कनिस्क, हर्षवर्द्धनहरूका विरुद्धमा र तिनीहरूको हत्यामा पनि त्यत्तिकै षड्यन्त्र गरेका थिए । आज पनि नेपाल र भारतमा

मूलवासी अहिन्दुहरूको पतनका निमित्त त्यति नै षड्यन्त्र गरिरहेका छन् । अशोकको पालामा राम्रो खाने, बस्ने र लगाउन पाउने लोभमा ६० हजार बाहुनहरू भिक्षु भएका थिए । परन्तु पछि आफ्नो स्वार्थ पूरा भएपछि र बलियो हुँदै गएपछि गुणले गुण खान्छ, म तलाई खान्छु भनेजस्तै र शरणको मरण गरेजस्तै बृहदार्यका विरुद्ध षड्यन्त्र रचे, अनि पुष्प मित्रद्वारा मराए ।

सन् ६०६ मा शंख नामको एकजना सामन्ती बाहुनले गयाको बुद्ध गुम्बा भत्काइदिए र त्यहाँ भएको बोधी-वृक्षमा आगो लगाइदिएका थिए । ६३० मा बाहुनहरूले सम्राट हर्षवर्द्धनलाई मार्ने षड्यन्त्र गरेका थिए । त्यसैकारण ५९० जना बाहुनलाई भ्रुण्ड्याएर मारिएको थियो । त्यसैताका बाहुनहरूले छोएको खाना नखाने प्रथा लागू भएको थियो, बाहुनहरू ७५० सम्म अछुत नै रहे । भारतका विभिन्न ठाउँमा बनाइएका हिन्दु मन्दिरहरूमा पहिले बुद्ध-गुम्बाहरू थिए, पुरी, तिरुपति र बुद्ध-गयामा एकपल्ट यस्तो समय थियो कि एउटा बुद्ध भिक्षुको टाउको काटेर लैजाने हत्याराले राजाबाट सुनको एक सय सिक्कासम्म पाउँथ्यो । आदि शंकर बुद्ध भिक्षु भए । त्यसपछि हजारौं भिक्षुहरूको हत्या गरे । शिवजी हिन्दुहरूको श्रेणीमा शूद्र थिए । उनलाई उनकै बाहुन मन्त्रीहरूले मारे । टिपु सुल्तानले बाहुनहरूलाई सारै विश्वास गरेर मन्त्री बनाएपछि तिनीहरूबाट नै ठगिए, राष्ट्र नष्ट भयो र तिनीहरूद्वारा नै मारिए । लुम्बिनीमा लुम्बिनी विकास समितिसँग सम्बन्धित दुई जना बाहुनहरू केदार नेपाल र कपिल भट्टराईले २८ अगष्ट, १९९६ को दिन बुद्ध-मूर्तिका मुखमा सुंगुरको मासु र रक्सी कोचारिदिए । त्यसको भन्डै एक वर्षपछि ३ जुलाई, १९९७ को दिन बौद्ध भिक्षु युनाताका नावातामेको हत्या भयो । त्यस हत्यामा ज्ञानेन्द्र, दिपक बोहोरा र त्यस ताकाका गृहमन्त्री वामदेव गौतमको हात भएको जानकारी प्रकाशमा आयो । तर बुद्धिष्ट र मुसलमानहरूलाई भिडाउने जमर्को र असफल षड्यन्त्र भयो ।

(१६) कुनै पनि ठाउँको बहुसंख्यक मूलवासी विउँभेरे आफ्नो माटोमा अधिकार खोज्न थालेको खण्डमा थिचोमिचो गरेर, परस्परमा जुभाएर त्यस मुलुकलाई धुत्ने, लुट्ने र लुटे बनाउने वर्ण-भेदी, रंग-भेदी साम्राज्यवादी शोसकहरूको हाल बेहाल हुन्छ । सन् १९५० मा नेपाललाई नचिनेका र नबुझेका नेपाल बाहिर चारो खोजी खान बाध्य बनाइएका सिक्किम, खर्साङ, दार्जीलिङ, असम, भागसु र देहरादुनका विभिन्न इलाकामा छरिएर बसेका नेपालका मूलवासी मंगोलहरूले हतियार उठाएर १०४ वर्षे एकतन्त्रिय जहाँनिया राणा शासनको अन्त गरिंदिएका थिए र जनताको छोरालाई प्रधानमन्त्री बन्न सक्ने बनाइदिएका थिए । परन्तु तिनीहरूले राजा पनि निरंकुश हुन्, जहाँनिया शासक हुन्, वर्ण-भेदी हुन् र साम्राज्यवादी हुन् भन्ने तथ्य बुझेका थिएनन् । त्यसैकारण नेपालका मै हुँ भन्ने तर अपरिपक्व राजनीतिज्ञहरूले पनि प्रजातन्त्र रोजे, लोकतन्त्र होइन । प्रजातन्त्र रोजेर राजतन्त्र राख्नेहरूले शायद अब पश्चाताप गरे होलान् । त्यसताका प्रजातन्त्रको ठाउँमा लोकतन्त्र रोजेको भए, आज जनताको छोरा राष्ट्रपति देख्न पाइन्थ्यो । राजाकै छोरा राजा होइन र राजाबाट जनताले पटक-पटक धोका पाउने काम हुने थिएन । त्यो क्रान्ति सफल भएपछि नेपालभित्र र नेपाल बाहिरका मंगोल योद्धाहरूप्रति बाहुन-क्षेत्री (हिन्दु-आर्यन, वर्ण-भेदी, साम्राज्यवादी, साम्प्रदायिक) बाट भएको नीचता र घृणित व्यवहारले नेपाललाई अलि नजिकबाट चिन्न सके । त्यसैको फल हो १९६० मा बाहिरका मंगोलहरूले कांग्रेस, कम्युनिष्टलाई साथ दिएनन् । तर राजा महेन्द्रको धूर्त्याईलाई पनि चिन्न सकेका थिएनन् । त्यसैकारण पञ्चायतको तीस वर्षे शासन एकलौटीरूपमा चल सक्यो । तर यो

व्यवस्था पनि राणा शासनजस्तो, पाकिस्तानी राष्ट्रपतिको तानाशाही सैनिक शासन र कम्युनिष्टहरूको नाजीवाद र बादशाहको अधिनायकवादी शासन औं हिटलरको नाजी स्वस्तिक शासनभन्दा फरक थिएन । यसले नेपालका अहिन्दु मूलवासी मंगोलहरूको भविष्यलाई तिस वर्षे अँध्यारो कोठामा बन्द गरेर बाहुन ताला भुण्डाइदियो । असली शासकचाहिँ बाहुन थिए र तिनीहरूले डाक्टर, इन्जिनियर, राजदूत, सिडियोहरू तयार गरे । यस समय प्रत्येक स्कूलमा संस्कृत भाषा पढाउनै पर्ने बनाइएको छ । जुन कुरा मैले १३ वर्षअघि १९८५ मा नै मेरो पुस्तक (नेपाली राजनीतिमा अदेखा सचाइ) को पहिलो संस्करणमा नै लेखेको छु । न्यायालयहरू आफ्नैहरूले भरे । त्यस व्यवस्थामा पनि बाहुन-क्षेत्रीको सत्ताको होड तीव्ररूपमा थियो । वास्तवमा पाकिस्तानको सैनिकतन्त्र, जर्मनको स्वस्तिक चिन्ह बोकेको हिटलरतन्त्र, इटलीको मुसोलिनीतन्त्र, संसारको कम्युनिष्टतन्त्र, नेपालको राजतन्त्र, राणातन्त्र र पञ्चायततन्त्र विभिन्न नामको एउटै तन्त्र हो । आज पनि नेपालको राजनैतिक सत्ता विभिन्न तन्त्र र नाममा साम्राज्यवादीहरूकै कब्जामा छ । यसकारण राजा राख्न नै नहुने प्राणी हुन् । नेपालमा पञ्चायत शासन चन्द्र शमशेरले सन् १९२६ मा आरम्भ गरेकै पद्धति थियो । पञ्चायत व्यवस्थामा सबैभन्दा बेसी फाइदा बाहुनहरूलाई नै भयो । नेपालमा विश्व हिन्दु परिषद् र राससलाई सजिलैसँग खेल्न मैदान बनाई दिनेमा राजा लगायतका सबै तान्दवी नृत्यकार जुटे । नेपाललाई विश्वकै एकलो र अखिरी हिन्दु-राष्ट्र घोषणा गर्न सफल भयो । बाहुनहरूले प्रधानमन्त्री, मन्त्री पद घरी-घरी हत्याउन सके । सबैजसो कार्यालयहरूमा सजिलैसँग प्रभुत्व जमाउने मौका पाए; भ्रष्टाचार, नातावाद, कृपावाद, व्यभिचार, बिना रोकटोक, बिना हल्ला-खल्ला नै तीव्ररूपमा मौलाउन सक्यो, हिन्दुहरूको राम-राज्यमा जस्तै । सन् १९९० को राजनैतिक परिवर्तन ल्याउनमा भारतीय राजनेता चन्द्रशेखर जस्ताको ठूलो सहमति थियो भने गणेशमान सिंहले निर्णायक लडाइँ पक्का गरेका थिए र मानवअधिकार विहीन भए पनि प्रजातन्त्र र बहुदल आयो । त्यसताका भक्तपुर, ललितपुर र कीर्तिपुरे मूलवासी मंगोल समुदायका नेवारहरूको भूमिका निर्भिक र प्रशंसनीय थियो । तर यो आन्दोलनको असली लाभ पनि बाहुन-क्षेत्रीले नै उठाए । जसरी १९५० को क्रान्तिको लाभ उठाएका थिए । जसले शताब्दिऔं धोका दिँदै आएका छन् । कीर्तिपुरे मंगोल समुदायका नेवारहरूले साम्राज्यवादी, अराष्ट्रवादी पृथ्वीनारायण शाहसँग लड्दाको रगत तताए, आफ्नो पुर्खाको नाक, कान काटेर तर्साएको इतिहास विउँझाए र आन्दोलनको मैदानमा ओर्ले । अखिर मंगोल रगत न हो, ताल्न गाह्रो, तातेपछि सेलाउन गाह्रो । यस आन्दोलनले राज-दरवारलाई घुँडा टेकाएर नै छाड्यो । त्यसताका काठमाडौं बाहिरका कुनै पनि मूलवासी मंगोल समुदाय तातिन आवश्यक नै परेन । काठमाडौंको नेवार समुदायचाहिँ जुनै शक्ति आए पनि स्वागत गर्ने देखिन्छ । तिनीहरूलाई हिन्दु मल्ल राजाहरूले हिन्दुकरण गरी छिन्न-भिन्न पारिदिएका छन् र पतन पनि गराइदिएका छन् । नेवारहरूमा नेतृत्व गर्ने व्यक्तित्वको अभाव देखिएको छ । यतिसम्म कि काठमाडौंका नेवारहरूले काठमाडौं र ललितपुरमा कम्युनिष्टबाट उठाउने उम्मेदवारहरू पनि बाहिरबाट बाहुन नै ल्याउँछन् । नेपालका हिन्दु-आर्यनहरूले भार तका हिन्दु-आर्यनहरूको त्यसमा पनि विश्व हिन्दु परिषद्, रासस, बाहुन जाति पार्टी (बिजेपी) शिव सेनाहरूजस्ता साम्प्रदायिकहरूको सहयोग र बुद्धि पैठारी गरेर यस मुलुकलाई हिन्दु राष्ट्र नै राख्नमा सफल भएको छ । यो हेपुवा व्यहोरा कायमै राखिएको खण्डमा एकदिन यसको विरोधमा यस भूमिमा रगत बग्ने पक्का छ । अब धर्म-निरपेक्ष राष्ट्र बनाउन बाध्य त भए, तर रक्सी

पारेभै भएको छ ।

(१७) म नेपालभित्र र बाहिरका के विद्यार्थी, के युवा-युवती, के पुलिस र सेनामा कार्यरत अथवा अवकाश प्राप्त, के प्रशासन र कानूनमा रहेका, के विभिन्न पार्टीमा खेताला र हनुमान बन्न पुगेका तमाम मूलवासी मंगोल सन्तानहरूलाई नेपालमा आफ्नो अधिकारका निमित्त, आफ्नो अस्तित्वका निमित्त निर्भिकताका साथ मंगोल नेशनल अर्गनाइजेशनलाई साथ दिनका निमित्त आह्वान गर्छु । साथै एमएनओको लम्किरहेको पवित्र उद्देश्यको बाटोमा तगारो नबन्न अनुरोध पनि गर्छु । हामीले हिँडिरहेको बाटो, हामीले लड्दै आएको लडाइँ, हामीले मंगोलहरूलाई पुर्त्याउन खोजेको ठाउँ पवित्र छ, जहाँ आफ्नो अस्तित्व छ, मान्छे बनाउने साँचो छ, आफ्नो राजनैतिक अधिकार, धर्म, भाषा, संस्कार, संस्कृति उत्थानको वातावरण छ, आर्थिक स्थिति बलियो बनाउने मौका आउने छ । यो खेत आफ्नै हो, आफ्नो खेत जति मलिलो र हराभरा हुन्छ र त्यसमा त्यति नै अन्न फल्छ । त्यसमा फलेको अन्न आफ्नो हो । अरूको खेताला भएर रगतलाई पिसना बनाइदिए तापनि त्यहाँको आफूले पाउने बाली, दयाको भाग र दासताको दान नै हुन्छ ।

अब हामीले हामीलाई लुट्ने, टाट पल्टाउने, हाम्रो घरमा आगो लगाएर उजाड बनाई हामीलाई आफ्नै घरबाट खेदेर त्यहाँ आफ्नो अधिकार जमाउने साभा शत्रु चिनी र तिनीहरूलाई साथ दिने आफूभित्रको शत्रु पनि चिनी । यो मुलुकको राजनीतिमा दुईवटा मात्र वाद छन्- ती हुन् (१) अहिन्दु-मंगोलवाद र (२) हिन्दु-आर्यनवाद । पहिलो मूलवासी हो भने दोस्रो विदेशी साम्राज्यवादी हो । हामीले लडेको लडाइँ मंगोल नेशनल अर्गनाइजेशनमा लागेका मंगोलहरूका निमित्त मात्र नभएर तमाम मंगोलहरूका निमित्त हो । आवश्यक परेको खण्डमा म एउटा निर्णायक र धर्मको युद्ध लड्न पनि हच्कन्न । आजसम्म हाम्रा पुर्खालाई र आजसम्मका हाम्रा सन्तानलाई साम्राज्यवादी हिन्दु-आर्यनहरूले मान्छे, मार्ने कानुनी गुन्डा (Legal-goondas) र कानुनी कसाई (Legal-butchers) मात्र बनाए । हाम्रा पुस्तेनी सन्तानहरू मासेर तिनीहरूले मोज गरे, त्यसकारण त्यो लडाइँ पापको लडाइँ थियो । अब लड्नुपर्ने लडाइँ मान्छे बनाउने दासत्वबाट मुक्त हुने, भावी सन्तानको भविष्य उज्ज्वल गराउने लडाइँ हुनेछ र मुक्तिको लडाइँ, धर्मको लडाइँ हुनेछ । शताब्दिऔंदेखि हामीले अर्काको हतियार बनेर, अर्काको भूमिमा अर्काको राष्ट्र थाम्नका निमित्त, संसारकै सबैभन्दा सस्तो र मूर्ख प्राणी बनेर मर्च्यौं, माच्यौं, मास्यौं र मासियौं । तर आफ्नै घरभित्र आफैलाई लुट्ने, खेदने साम्राज्यवादी शक्तिलाई न त चिन्थौं न त चिन्ने प्रयास नै कहिल्यै गर्थौं । बाहिर वीर भनेर गर्व गर्नेहरू आफ्नो घरभित्रका साम्प्रदायिक, नाजी साम्राज्यवादीहरूले नै उल्टै साम्प्रदायिक भन्लान् भनेर थरथर काँप्ने भयौं, अनुहार हेर्दा बाघजस्तो, चाल हेर्दा बिरालोजस्तो भयौं । मैले राजालाई आजीवन राष्ट्रपति भएर बसिदिन र नेपाललाई धर्म-निरपेक्ष राष्ट्र घोषणा गरिदिन आग्रह गर्दै १५ डिसेम्बर १९९५ मा पत्र लेखें । हुन त राजाले राष्ट्रपति भएर बसिदिनु पर्ने विचार संसारमा नै नौलो हो । त्यसपछि संसदमा सबैभन्दा बेसी सदस्य संख्या भएको नाताले संविधानका केही धाराहरू संशोधन गरी एमएनओले पनि दर्ता पाउन सक्ने प्रस्ताव ल्याउन आग्रहसहित एमाले अध्यक्ष मनमोहन अधिकारीलाई सम्बोधन गरी १५ जुलाई १९९७ मा पत्र लेखें । तर यी दुवै ठाउँले मेरो आग्रहमा कुनै चासै लिएनन् । शक्तिले मात्तिएका सर्व-सम्पन्नहरूबाट यसो हुनु कुनै नौलो कुरा पनि होइन र हामीले हीनताबोध गर्नुपर्ने कारण पनि छैन । हाल संसदमा बहुमत भएको कांग्रेसलाई पनि १५ जुलाई, १९९८ मा यही विषय लिएर अर्थात् संविधानका

धाराहरूमा संशोधन गर्ने प्रस्ताव र मंगोल नेशनल अर्गनाइजेसनलाई दर्ता दिने विषयमा लिखित आग्रह गरेको र दरबारलगायत एमाले, माले र राप्रपालाई पनि १-१ प्रति पठाएको छु । त्यस पार्टीबाट पनि चासो नदेखाइएको खण्डमा र चासो देखाए तापनि असफल भएको खण्डमा नेपालमा मानवअधिकार नभएको (बहुदल भन्नुको अर्थ मानवअधिकार होइन), नेपालले विश्व रंगमंचमा पञ्चायत कालदेखि नै मानवअधिकार र वर्ण-भेदी, रंग-भेदी नीतिको विरोध गर्दै आएको भए तापनि आजसम्म उल्लंघन गर्दै आएको विषयलाई लिएर म अन्तर्राष्ट्रिय क्षेत्रमा जानेछु । त्यसले पनि सफलता पाउन नसकेको खण्डमा क्रमशः कि गर कि मर भन्ने पाइलो बढाउनु बाहेक मेरासामु अर्को कुनै विकल्प रहने छैन । यस लडाइँमा आफ्नो भावी सन्तानलाई माया गरेर तिनीहरूको उज्ज्वल भविष्यका निम्ति आफ्नो क्षमताअनुसार सहयोग गर्नास र गर्न लगाउनुहोस् । यो पवित्र-लक्ष्य र धर्मको लडाइँमा हाम्रो पहिलो काम राजा फ्याँकेर लोकतन्त्र ल्याउने, हिन्दु-राष्ट्र हटाएर धर्म-निरपेक्ष मुलुक बनाउने अनि प्रान्तीय सरकार गठन गर्ने काम हुनेछ । परन्तु प्रान्तीय विभाजन राई, लिम्बु, गुरुङ, मगर इत्यादिको नाममा, तमुवान, मगरात, खम्बुवान र लिम्बुवानजस्तो नभएर नदी-नाला, पहाड-पर्वतको नाममा छुटिने छ ।

(१८) १९५० मा एकतन्त्रिय, निरंकुश, जहानिया शासन फ्याँकनका निम्ति नेपालबाट लखेटिएर पुस्तौँ-पुस्ता अरूको मुलुकमा बसाइँ सर्न बाध्य बनाइएका नेपाली मूलका (बाहुन-क्षेत्री-अछुत जनजातिले होइन) अहिन्दु मूलवासी मंगोलहरूले तन, मन र धनले साथ दिएका थिए, दिलो-ज्यानले लडेका थिए, हतियार उठाएका थिए, प्राण गुमाएका थिए, अंगभंग भएका थिए । तर तिनीहरूले गुमाउन सिवाय केही कमाएनन् । क्रान्ति सफल भएपछि तिनीहरू दूधमा मरेका भिँगाभैँ फालिएका थिए; कुकुर, बिरालोजस्तै बनाइएका थिए, तिनीहरू बाटो बिराएको बटुवाजस्तै भएका थिए । न त तिनीहरूको नाम इतिहासमा लेखियो, न त आज तिनीहरूको नाममा बाटो-घाटो नै बन्यो, न मर्नेका परिवारले केही पाए, न त अंगभंगको क्षतिपूर्ति नै भयो । मर्नु र मार्नु अर्थहीन नै भयो । त्यो क्रान्ति भारतमा पछि आएका अंग्रेज-साम्राज्यवादीको हातमा शक्ति सुम्पिदिएजस्तै नेपालमा पनि चित्तौडबाट खेदिएर शरणार्थी बनी नेपालमा अलिपछि भित्रिएका एकतन्त्रिय जहानिया निरंकुश साम्राज्यवादी राणाहरूको हातबाट शक्ति खोसेर चित्तौडबाटै अलिअधि खेदिएर वर्तमान नेपालमा शरणार्थीकै रूपमा भित्रिएका एकतन्त्रिय, जहानिया शासन, निरंकुश र साम्राज्यवादीहरूको चरित्र यहाँका मूलवासीहरूप्रति त्यस्तै रह्यो र त्यसैमा मलजल हालिने काम मात्र भयो । जसरी राणाहरूले १०४ वर्षसम्म शासन गरेका थिए । साम्राज्यवादीहरूको संस्कार-गत नीति के हुन्छ भने त्यस मुलुकको मूलवासीहरूलाई आर्थिक शोषण गरेर ढाड भाँचिदिने, आफ्नो राजनैतिक सत्ता दिगो र दरिलो बनाई त्यस मुलुकमा मूलवासीलाई आफ्नो धर्म, भाषा, संस्कृतिको दास बनाउने, नांगेभार पार्ने र त्यस मुलुकका मूलवासीहरूमाथि घोडा चढेर निर्भिकतापूर्वक तानाशाही नाच नाच्ने । तिनीहरूको त्यस प्रकारको नांगो नाचको विरोध गर्नेलाई विभिन्न लोभ र आरोपमा फँसाई बदनाम गर्ने र दमन गर्ने षड्यन्त्र गरिन्छ । त्यो हतियार भरसक मूलवासीकै माफवाट नै टिप्ने गरिन्छ । जो आफूले चुसेर फ्याँकेको हड्डीमा रमाउने गर्छ र लड्छ । नेपालमा कम्युनिष्ट नकावधारी साम्प्रदायिक, वर्ण-भेदी, नाजी, साम्राज्यवादीहरूले प्रयोग गर्ने शब्द गद्दार र अरू पार्टीकाले साम्प्रदायिक, विदेशी दलाल र दरबारिया एजेन्ट त्यतिले पुगेन भने अराष्ट्रिय तत्व र बिखण्डनवादी हो । पञ्चहरूले प्रयोग गर्ने

शब्दचाहिँ विदेशी एजेन्ट र दरबारिया जासूस हो । तिनीहरूको हतियार बनेर बिकनेलाई हनुमान र खेताला बनाउने, अलि-अलि खर्च पनि दिने र हतियारको रूपमा प्रयोग गरेर रखौटी स्वास्नीभैँ बनाइने । भारतका शिव-सेनाका नाइके पनि यसै मार्काका हुन् । ऊ हिन्दुको वर्णानुक्रममा शुद्र हो र शिवजी स्वयम् शुद्र भनिएका भारतका मूलवासी अहिन्दु थिए । त्यसै मार्काका हुन् पंजावका प्रकाश सिंह बादल गुट पनि । नेपालमा, दार्जिलिङ र सिक्किममा पनि त्यस मार्काका शुद्र दर्जाका हनुमानहरू थुप्रै छन् । देहरादुन, भागसु इलाकाको त कुरा नगरौँ, हिन्दु-सिन्दुर नपरेको घर नै पाउनु गाह्रो पर्छ । वास्तवमा हाम्रो समाजमा शिक्षित वर्ग, विद्वानहरूको एउटा बगाल नै भए तापनि बुद्धिजीवीहरू भेटाउनचाहिँ कठिन नै रहेछ । भारत र नेपालको व्यवस्था बाहुनवादी सामाजिक व्यवस्था (BSO) को साँचोभिन्न ढलान भएको छ र अबको पिढिलाई त्यसबाट जोगाउनु हाम्रो धर्म हो, अनिकालमा वीउ जोगाएजस्तै । सिन्दुर-पोते लगाउनु, नाक छेड्नु, होम गर्नु, बिहेमा जग्गे गर्नु, रातो टिका लगाउनु, जन्मदा, मर्दा बाहुन लगाउने, खुट्टा ढोग्नेजस्ता चलनहरू हामी मंगोलको होइन र यो हिन्दु प्रभुत्वको प्रतीक हो । दासत्वको छाप हो ।

(१९) तपाईँहरू जुन पार्टीमा हुनुहुन्छ र त्यस पार्टीको हिन्दु नेताको सिन्दुर पुछ्न सक्नुहुन्न भने त्यसै पार्टीभित्र आफ्नो अस्तित्व खोज्नुहोस्, अधिकार माग्नुहोस्, घरको दायरामा स्वास्नीले लोनेबाट र छोरा-छोरीले आमा-बाबुबाट अधिकार र अंश खोजेजस्तो । त्यो नपाए विद्रोह गर्नुहोस् । आफ्नो अंशवण्डा लिएर छुट्टीनुहोस् । तर एउटा खाडलबाट निस्केर अर्को खाडलमा जाकिईन नजानुहोस् । संसारको वर्ण-भेदी र साम्राज्यवादी नीतिकारहरूमध्येमा पनि सबैभन्दा कुलतको दुष्ट नीति हिन्दु-आर्यन साम्राज्यवादीहरूको नै हो । बाहुनहरूले जस्तो समाजलाई टुक्रा-टुक्रा पारेर आफूहरूमात्र सर्वश्रेष्ठ शासक भनेर कसैलाई आफ्नो रक्षक (क्षेत्री), कसैलाई कमारा कसैलाई अछुत र अपवित्र बनाई आफू भक्षक हुने नीति अरू कतै छैन । त्यसैकारण घृणित नीति मध्येमा पनि घृणित नीति बोकेका हिन्दु-आर्यनहरूबाट भारत र नेपालमा लागू गरेको नीति हो हिन्दुवाद । परन्तु वर्ण-भेदी नीति (रंग-भेदी) दक्षिण अफ्रिकामा ढल्यो; बोलेभिया, रोडेसिया र जिम्बावेमा पतन भयो, जब त्यहाँका मूलवासीहरू विउँभे, जागरुक भएर अग्रसर भए । भारतमा यो साम्राज्यवादी साम्प्रदायिक वर्गले पतनको सामना गर्नु परिरहेको छ र तिनीहरूको षड्यन्त्रको जालो एकपछि अर्को गर्दै फाट्दै छ । भारतमा बाहुन ३.५ प्रतिशत र क्षेत्री ११.५ प्रतिशत मात्रै छन् । दुवै मिलाएर १५ प्रतिशतले ८५ प्रतिशतमाथि हजारौँ वर्ष रजाई गरे, ढलिमलि गरे । नेपालमा दुवै मिलाएर २० प्रतिशत छन्, तर राजनैतिक सत्ता तिनीहरूसँग भएकोले तिनीहरू विश्व रंगमंचमा भूटो आंकडा दिन्छन् र यसमा तिनीहरू आफूलाई सिपालु ठान्छन्, राम्रो काम र सोचाइमा चाहिँ होइन । हिन्दु आर्यनहरूको षड्यन्त्र र रजाई पनि अब निम्ने बेलाको बतीजस्तो हो । तर मंगोल शक्तिचाहिँ तुफान आउनुअघिको हावाजस्तो हो । साँच्चै भन्ने हो भने हाम्रा युवा मंगोलहरू, पढे-लेखेका कांग्रेस, कम्युनिष्ट, पञ्च भएर तिनीहरूको हितमा लड्न, मर्न काटाकाट गरेर रगत बगाउन गर्व गर्छन्, जेल-नेल सहेर नासिन्छन् र सर्वस्व गुमाउँछन् । अब हामीसँग गुमाउनुपर्ने एउटा प्राणभन्दा बेसी केही पनि छैन र यो प्राण कुनै पनि समयमा कुनै पनि कारणले जान सक्छ ।

(२०) नेपालमा गुरुङ (तमु) हरूलाई गोरु खानबाट रोकेर राँगा खाने कसले बनाए ? राजाको पुर्खा गिर्वाण युद्धले । यो हुकुम उनले सन् १९०८ मा जाहेर गरे । जन्मदा, मर्दा, बाहुन लगाउनु,

लामा नलगाउनु भनेर हुकुम दिनेचाहिँ वर्तमान राजाकै पुर्खा राजेन्द्र विक्रम हुन् । लिम्बुहरूलाई बुद्धिपटुबाट हिन्दु बनाउने, गोरु खानबाट रोकेर भैंसी, राँगा खान लगाउने र जनै धारण गर्न लगाउने जमर्को पनि राजाकै पुर्खा रणबहादुर शाहबाट भयो । तर लिम्बुहरूले जनै धारण नगरे पनि हिन्दु संस्कारमा ठिँगाउन हिन्दु साम्राज्यवादीहरू पूर्णरूपले सफल भए । गौ-वध अर्थात् गाई, गोरु हिन्दु-आर्यनहरूका आमा-बाबु नकाट्ने हुकुम दिनेचाहिँ राजाकै पुर्खा रणबहादुर शाह थिए । लिम्बुहरूलाई सिक्किममा चोइ भनिन्थ्यो । यो शब्द बुद्ध-मार्गीसँग नजिक छ । मंगोल नेशनल अर्गनाइजेशनलाई दर्ता गराउने मेरा सबै प्रयासहरूलाई साम्राज्यवादीहरूले हेपुवा नीति अपनाएर कुल्चने, दमन गर्ने मंगोल शक्तिलाई मास्ने यसको जुरै उखेलेर फ्याँके प्रयास गरिएको खण्डमा र अन्तर्राष्ट्रिय प्रयासबाट पनि सन्तोषजनक सहयोग नपाइएको खण्डमा मैले बाध्य भएर हतियार उठाउनुपर्छ र कि गर कि मरको सहारा लिनुपर्छ । त्यसताका विभिन्न नाम र भण्डाबाट सञ्चालित, तर उद्देश्य एउटै बोकेका अहिन्दु मूलवासीलाई दबाउने र बुद्धिपटु, क्रिश्चियन, मुसलमानलाई लडाउने, भिडाउने र तिनीहरूलाई सबै दृष्टिले दुर्बल पार्ने अशिक्षित राख्ने साम्राज्यवादी शक्तिहरू एकजुट भई हामीलाई बूटले कुल्चने, हाम्रो आवाजलाई दबाउने छन् । त्यस दौरानमा मलाई एकलो पार्ने हरेक प्रयास गरिने छ । मलाई प्रवासी, विदेशी, देश-बेचुवा, विदेशी एजेन्ट, दरवारिया, विदेशी दलाल, साम्प्रदायिक, विखण्डनवादीजस्ता पदहरू दिन सक्छन् र यस्तो भ्रूटो प्रचार गर्नेमा राजाको सरकारका सबै प्रचार-प्रसार केन्द्रहरूको संयुक्त प्रयास त चल्छ नै, तर पत्र-पत्रिकाको संख्या पनि यिनै साम्राज्यवादीको हातमा भएकोले तिनीहरूबाट पनि ममाथि भ्रूटा आरोपहरू लगाएर प्रसार गर्ने कामहरू कुनै पनि कसर बाँकी राख्ने छैनन् ।

हाम्रो मंगोल शक्तिलाई फोर्ने र दबाउने काममा सबैभन्दा पहिला भारतबाट भित्रिएका हिन्दु-आर्यनको खच्चर सन्तान अछुत जनजाति (पुरानो भाषामा कमारा जाति, हालको व्यवहारिक र प्रचलित भाषामा खेतालाहरू हरुवा-चरुवा ज्यालादारी जाति) लाई अगाडि धकेलिने छ, त्यसको साथसाथै राष्ट्रिय जनमुक्ति पार्टीलाई परिचालन गरिने छ । त्यसैकारण तिनलाई चारो खुवाउँदै राखिएको छ । भारतजस्तो विशाल देशका प्रधानमन्त्री राजिव गान्धीलाई मार्ने पड्यन्त्रमा दशौं करोड खर्च गर्ने (हामीलाई नै शोषण गरेर थुपारिएको अथाहा सम्पतिको सानो (थोपा) दरवारले मेरो प्रयास विफल पार्ने काममा र मलाई सिध्याउने प्रयासमा चुप लागेर बस्लान् भन्नु पनि सकिँदैन, किनकि एकतन्त्रिय पञ्चायत व्यवस्थामा ममाथि साम, दाम, दण्डको हतियार प्रयोग भइसकेको छ र अब भेदमात्र बाँकी छ । तर मलाई मेरो प्राणभन्दा प्यारो मंगोल अस्तित्वको छ, मंगोलको अधिकारको छ, र मानवअधिकारको छ । मेरो प्राणभन्दा महत्वपूर्ण काम मेरो पवित्र-उद्देश्य, धार्मिक-लडाइँको हो । जुन पवित्र कामको सफलतामा हामी अहिन्दु मूलवासी मंगोलहरूको भोलिको पिँढीको उज्ज्वल भविष्य र अस्तित्व गाँसिएको छ । मैले पसिना मागे पसिना देऊ, रगत मागे रगत देऊ, म मंगोलको उज्ज्वल र सुरक्षित भविष्यका निम्ति प्राण दिन तयार छु । मृत्यु त जन्मसँगै आएको हुन्छ र जन्मनुको अर्को नाम नै मृत्यु हो । परन्तु म सिंहको कोखमा जन्मेर विरोलोजस्तो बनेर बाँच्न र विरालोको मृत्यु मर्न चाहन्छु । मेरो मृत्यु मसँगै मेरो अधि-अधि हिँडेरहेको हुन्छ । यसैकारण म भन्ने गर्छु- मेरो छातिभित्रको छटपटाहटलाई बुझ्ने प्रयास नगरे पनि मेरो छटपटाहट र मेरो मृत्यु तिमीलाई रमाइलो लागे पनि, ए सुतिरहेका मूलवासी सिंह हो ! तिम्रा छोरा-छोरीलाई माया गर्नका निम्ति विउँभ । अन्तमा म फेरि भन्ने गर्छु यो

विहानी, यो साँभ, यो रात सबैले मेरो मृत्यु बोकेर आएको हुन सक्छ । यसैकारण तिमी मेरो प्रत्येक भेटलाई नै विदाइको भेट सम्झिदिनू । यहाँका मूलवासीलाई कसैले आदिवासी र अछुत जनजाति बनाउने मूर्खतापूर्ण जमर्को गर्छु भने त्यो हिन्दु-आर्यन साम्राज्यवादी र त्यसका भरौटेहरू दासभन्दा पर केही हुन सक्दैनन् र तिनीहरू साम्राज्यवादीहरूले फ्याँकिदिएको हड्डीको प्रलोभनमा लोभिएका स्वामी-भक्तभन्दा पर केही हुन सक्दैनन् । यो हामी सबैले समयमा नै बुझ्न नितान्त आवश्यक छ । हिन्दु समाजभित्रकै अछुत जनजातिहरूका स्वामीहरू शक्तिहीन भएपछि भविष्यमा तिनीहरूको हालत बेहाल र घृणित हुनेछ । त्यसपछि तिनीहरू घृणित भएकै कारणले लोप भएर जानेछन् । हामीलाई मिच्ने र दबाउने अर्को हतियारको रूपमा प्रयोग गरिने छ, विभिन्न पार्टीसँग संलग्न बेतन-भोगी र दासता स्वीकारेका हाम्रैजस्तो अनुहार देखिनेहरूलाई जनजातिहरूलाई ।

यसरी हेर्दा हामी थुप्रै फ्रन्टहरूसँग र शक्तिशाली शक्तिहरूसँग जुभन पर्नेजस्तो देखिन्छ, र शताब्दीऔं पुरानो इतिहास बोकेको शक्तिसँग जुभन परे तापनि भावी पिँढी हाम्रो पक्षमा हुनेछ । युवा पिँढी हामीसँग हुनेछ, र अन्तिम विजय मंगोलकै हुनेछ । अर्थात् अहिन्दु मूलवासी मंगोलकै हुनेछ । यो अकाट्य सच्चाइ हो । बंगलादेशमा वीर शहीद शेख मुजिबको आह्वानमा वीर बंगला बन्धुहरूले अत्यन्तै आधुनिक हात-हतियारले सुसज्जित तानाशाही, अधिनायक, साम्राज्यवादी सैनिक शासकको पाकिस्तानी सैनिकसँग आफूसँग जे हतियार थियो, त्यही हतियार लिएर लडेका थिए । लाखौं-लाख (एक वर्षमा ३० लाखभन्दा बेसी) मारिए, बंगलादेश नै वीर बंगला बन्धुहरूको चिहानजस्तो बन्यो, जता हेरे पनि लासको थुप्रो देखिन्थ्यो । तर वर्षौं लडेपछि जित शेख मुजिबकै भयो । त्यहाँका मूलवासी बंगलाहरूकै भयो । भियतनाममा अत्यन्त आधुनिक हात-हतियारले सुसज्जित विश्वकै पहिलो शक्तिसँग भियतनामीहरू निर्धक्कसँग लडे, विजय भियतनामीहरूकै भयो । भारतमा त्यहाँका मूलवासीलाई भिडाउने र लडाउने दुवै अधि र पछि भारत पसेका र त्यहाँका बहुसंख्यक मुलुकवासीलाई टाँट पल्टाउने र संहार गर्ने दुवै साम्राज्यवादीहरू थिए । अधि भारत पसेका हिन्दु-आर्यनहरू र पछि भारत भित्रिएका अंग्रेजहरू । तर दुवै साम्राज्यवादीहरूको लक्ष्यचाहिँ एउटै थियो । राजनैतिक शक्ति हत्याएर शासन गर्ने । परन्तु लड्ने-भिड्ने चाहिँ त्यहाँका ८५ प्रतिशत मूलवासी थिए । नेपालमा पछि भित्रिएका राणा साम्राज्यवादीहरूलाई १९५० मा सत्ताच्युत गरेजस्तै १९४७ मा अंग्रेज साम्राज्यवादी (पछि आएका) हरूलाई सत्ताच्युत गरेर खेदी पठाए पनि अब त्यहाँका अहिन्दु मूलवासीहरू हजारौं वर्षअघि भारत-भूमि टेकेका हिन्दु-आर्यनहरूसँग जुभनु परेको छ । तर तिनीहरूको विजय निश्चित छ । भारत लोकतान्त्रिक, धर्म-निरपेक्ष र प्रान्तिय सरकार भएको राष्ट्र भएकोले नै त्यहाँ के मुसलमान, के सिख, के अछुत, सबै थरी राष्ट्रपति बन्न सक्छन् । तर नेपालमा जस्तोसुकै चरित्रको भए पनि राजाको छोरा राजा नै बन्छ । हाम्रो रगत र पसिनामा मोज गर्छ । हामीचाहिँ आफ्नै छोरा-छोरीलाई खान, लगाउन दिन नसक्ने स्थितिमा पुग्छौं । नेपालमा पनि लोकतन्त्र, धर्म निरपेक्ष र प्रान्तिय सरकारका निम्ति लड्ने र भिड्ने जुन मानसिकता सिर्जना भइरहेको छ, त्यो शक्ति हो राजतन्त्रलाई फ्याँके ।

यो राजतन्त्र विरोधी शक्ति र लोकतन्त्र स्थापित भएपछि मात्र यहाँको बहुसंख्यक अहिन्दु मूलवासी मंगोलहरूको भाग्यको मोड उज्यालोतिर मोडिने छ । नेपालका साम्राज्यवादी हिन्दु-आर्यन राजा, राणाहरूभन्दा पहिले नेपाल भित्रिएको साम्राज्यवादी शक्ति हो । यिनै भगौडा

राणाहरूसँग भरिया-करिया भएर भित्रिएको हो हिन्दु समाजकै अति शुद्र (जाती) अर्थात् बाहुनको पैताला बनेका वा बनाइएको जनजातिको पुख्रौली जमात, जुन जमात राणाहरूको कमारा थिए चित्तौडमा । यसैकारण आफ्नो शक्ति सुरक्षा र सुदृढताका निम्ति यी साम्राज्यवादीहरूले सबै प्रकारको नाटक गर्नेछन्, खेल खेल्नेछन्, षड्यन्त्र गर्नेछन्, शक्तिको दुरुपयोग गर्न कुनै पनि कसर बाँकी राख्ने छैनन् ।

हामी मूलवासीहरूले आफ्नो अधिकारका निम्ति, आफ्नो अस्तित्वको खोजका निम्ति, आजसम्म न त एउटा आवाज उठाएका छौं, न त प्रहरीलाई एक डण्डा हिकाएका छौं, न त प्रहरीको एक डण्डा खाएका छौं । तर मुलुकाभित्र र मुलुक बाहिरका साम्राज्यवादीहरूको हतियार भएर, हनुमान भएर तिनीहरूकै स्वार्थका निम्ति रगतलाई पसिना बनाउन कुनै पनि कसर बाँकी राखेका छैनौं । आज पनि रगतको खोलो बगाउन अग्रसर भइरहेका छौं, जेल-नेल सहै सडिरहेका छौं । भूटा आरोपहरूमा फाँसिरहेका छौं र अरूको खेताला, हनुमान हुनमा नै गर्व गरिरहेका छौं र बुद्धिको दिवालीयपनको परिचय विश्वलाई दिइरहेका छौं । यहाँ हामी अराष्ट्रिय पोशाक लगाएर, अराष्ट्रिय मिति हेरेर, तानाशाही गीतको भजन गाएर, अराष्ट्रिय धर्मलाई शिरोधार्य गरेर, अराष्ट्रिय भाषाको सेवामा पुरस्कार थापेर, अराष्ट्रिय भण्डालाई सलाम गरेर गर्व गरिरहेका छौं भने त्यो दासत्व स्वीकारेको नभई के हो त ? हामी हेर्दा हात्तीजस्तो छौं, तर लिखुरे माहुतेको अधिल्लिर घुँडा टेकेर सँड दिन्छौं र आफ्नै टाउकोमा खुकुरी, डण्डको मार सहँदै आधि लम्कन्छौं, यसैमा मजा मान्छौं । त्यो बलवान हात्तिले सँडलाई सिँडी बनाउन दिएर टाउकोमा पुऱ्याउनको सट्टा माहुतेलाई लात दिन सकेको भए ... ? अब हामी के हुने ? हनुमान ? हात्ती ? हतियार ? मतिहार ? खेताला ? भारी बोक्ने भरिया ? कि सुन र ह्यासिस बोक्ने करिया ? गुण्डा ? कसाई ? कि आफ्नो अस्तित्वमा बाँच्ने र बचाउने वीरको सन्तान ? सिंहको सन्तान ? कि ... के ?

(२१) नेपालको राजनैतिक शक्तिको होडमा हिन्दु-आर्यन साम्राज्यवादीहरू परस्परमा भगडा गरे तापनि हामीलाई दबाउनका निम्ति तिनीहरू एकजुट हुन्छन् । तिनीहरूको कुनै सिद्धान्त छैन भन्ने टट्कारो प्रमाण अझ के पनि छ भने तिनीहरू पञ्च होउन् वा कांग्रेस, कम्युनिष्ट । बहुदल आएपछिका तिनीहरूको भूमिकालाई निहालेर हेरे छर्लङ्ग हुन्छ । पञ्चायत काललाई अधिनायकवाद, तानाशाही, व्यवस्था भनेर चर्को नारा दिने कम्युनिष्टहरू, कांग्रेसभन्दा सय पाइलाअघि सारेर पदका निम्ति, व्यक्तिगत स्वार्थका निम्ति, दरवारका सामुन्ने घुँडा टेकिरहेका छन् । आज आएर कांग्रेसभन्दा पञ्चायत व्यवस्था राम्रो भनिरहेका छन् । पञ्चायत व्यवस्था र कम्युनिष्ट व्यवस्था दुवै एकदलीय व्यवस्था हुनाले यहाँका मूलवासीलाई दबाउन र षड्यन्त्र गर्न सजिलो हुने व्यवस्था पनि हो । कम्युनिष्ट व्यवस्थाले त फुन् न खान दिन्छ न त भोक लाग्दा भोक लाग्यो भन्न नै दिन्छ । नेपालमा बहुदल आए पनि मानवअधिकारको घोक्रो त्यसरी नै निमोठिएको छ जसरी एकदलीय पञ्चायत व्यवस्थामा निमोठिएको थियो । एकदलीय पञ्चायत व्यवस्थालाई अप्रजातान्त्रिक देख्ने र भन्ने सर्वदलीय नेताहरूले शक्तिमा पुग्ना साथ पञ्चायत व्यवस्थाको तीस वर्षे कालो कालरात्री समयलाई पनि समावेश गरेर ४५औं, ४६औं प्रजातन्त्र दिवस, ४७औं, ४८औं, प्रजातन्त्र दिवस भनेर प्रजातन्त्रको दुहाई दिइरहेका छन् । सबै पार्टीकाहरू शक्तिमा पुगेपछि भ्रष्टाचारको भाग-वण्डा लिने होडमा देखिन्छन् । तीस वर्षे पञ्चायत काल-रात्रीमा नरसंहार गर्नेहरूसँग अँगालो हाल्न गर्व गरिरहेका छन् । ती अपरिपक्व र सिद्धान्तहीन साम्राज्यवादीहरूको

हातमा राजनैतिक सत्ता र शक्ति भएकै कारणले र यो देश तिनीहरूको नभएकै कारणले न तिनीहरूलाई यस मुलुकको माया छ, न तिनीहरूमा राष्ट्रियता छ । छ त केवल बोक्ने र ाष्ट्रवादीको नारा छ, भ्रमजाल छ । यसैकारण यो मुलुक न कहिल्यै बन्थ्यो, न बन्छ । जसले यति भए पनि अधिकार ल्याइदिने काममा ज्यानको बाजी लगाएर ज्यान गुमाए, ती शहीदहरूको अपमान गर्नकै निम्ति र राजालाई चाकरी पुऱ्याउनकै निम्ति राजा त्रिभुवनसहिद नभए तापनि त्रिभुवनको मूर्ति शहीदहरूभन्दा माथि राखिएको छ र वर्षेनी ती सबै दलीय नेताहरू फूलमाला चढाउन त्यहाँ पुग्छन्, प्रचार-प्रसार गर्छन्, विदेशीहरूलाई भुक्त्याउँछन् र विदेशबाट ऋण र सहयोग ल्याएर आफ्नो दुधैरो भर्ने गर्छन् । आज पनि निरंकुश जहाँनैया शासक राणाहरू (राणाहरू राजाहरूको ससुराली खलक) को धाक-धम्की जिउँदै छ, टुँडिखेलका सालिकहरू ठडिएकै छन् । राजाकै छोरो तर राणापट्टीका भएकाले विरेन्द्र राजगद्दीमा छन्, राजाकै जेठो छोरो भएर पनि गुरुङ्गी पट्टीको भएकोले रविन्द्र शाहले एउटा कैदीजस्तै जीवनको मृत्यु मर्नुपऱ्यो । यो हो नेपालको सक्कली अनुहार र यो हो यहाँको न्याय । म गुरुङ्ग समुदायकै मंगोल भएकोले पञ्चायत कालमा राजगद्दी ताक्यो भनेर र साम्प्रदायिकता फैलायो भनेर एकैपटक दुई वटा राजद्रोही मुद्दामा मैले तीन वर्ष जेल काट्नुपऱ्यो र आज पनि मंगोलहरूको राजनैतिक पार्टी मंगोल नेशनल अर्गनाइजेशनले दर्ता पाएको छैन, तर संविधानमा नै बाहुन-क्षेत्रीले हिन्दु आर्यन भन्ने अधिकार पाएका छन्, यो हो नेपालको मानव-अधिकार । भोटाडमा मानवअधिकार नदेखेहरूले नेपालमा मानवअधिकारको दुहाई दिइरहेका छन् । राजनैतिक पीडितको नाममा मेरो नाम लेखाउन म सम्बन्धित कार्यालयमा पुगें । म कांग्रेस र कम्युनिष्ट नभएकाले दर्खास्त लिन इनकार गर्‍यो, तर पछि बाध्य भएर मेरो दर्खास्त लिए तापनि रेकर्डमा जेल जीवनको समय एकदम कम देखाइएको छ ।

(२२) वि.पि. कोइरालाले राईहरूको सृष्टिकी देवी सुम्निमालाई हिन्दु-आर्यन सोमदत्तकी भोग्य-पात्र बनाएका छन्; जंगली, असभ्य, भनिएको छ । तिनै हिन्दु-आर्यन र मंगोल सुम्निमाबाट जन्मेका खच्चर सन्तान हुन् किँरात (राई) हरू, भनिएको छ । तरै पनि कांग्रेसको पछि दगुरी रहेका छन् राईहरू । तिनीहरूलाई अलिकति पनि हीनता र अपमानबोध भएको छैन, अलिकति पनि अस्तित्व-माथिको आक्रमणमा ठेस लागेको भान हुँदैन । अरूको त के कुरा, प्रपन्ताचार्य नामको काले राईले हिन्दु राष्ट्र पत्रिका वर्ष १, अंक २ मा लेखेका थिए, किँरातहरू मंगोलियाका भतुवा हुन् भनेर । किँराती (जंगली, असभ्य) भन्न गर्व गर्ने राईहरूद्वारा धरानमा निर्मित मन्दिर माधव नेपाल उप-प्रधानमन्त्री छँदा प्रहरीको पहरामा भत्काए । तर कमरेड भन्ने राईहरूलाई अलिकता पनि ठेस लागेन । कुनै राई कमरेडहरूको त्यसप्रति विरोध जनाउने हुती भएन, न त एउटै कमरेड त्यसप्रति विरोध दसाएर पार्टीबाट नै हट्यो । गुरुङ्ग (तमु) हरूलाई बाहुनको खुट्टा ढोग्ने र घ्यावरिड लामालाई बहिस्कार गर्न लगाउने, गुरुङ्गहरूको शक्ति टुक्राएर परस्पर लडाउनका निम्ति चार र सोह्रमा विभाजन गर्ने बाहुन र क्षेत्री (राजा) सँग गुरुङ्गहरूलाई न त रिस उठ्छ, न त तिनीहरूको व्यवहारले ठेस नै लाग्छ, वरु परस्पर लड्छन्, भिड्छन् र तिनै बाहुन-क्षेत्रीको हनुमान भनेर हड्डीको प्रलोभनमा मस्त रहनमा गर्व ठान्छन् । तिनीहरूका धूर्त नेताले धाप मारिदिए मख्ख पछ्छन् । यस्तै छ- भिक्टोरिया क्रस (भिसी) पाउने वीर भानुभक्त गुरुङ्ग, थमान सिंह गुरुङ्ग र गजे घलेका वीर सन्तानहरूको कथा, यस्तै छ- चन्द्र शमशेर राणालाई सन् १९२० मा

लिखितरूपमा लोकतन्त्रको सल्लाह दिने निर्भिक केसरसिंह गुरुङका वीर सन्तानहरूको कथा, अनि यस्तै छ- आठ वर्षसम्म मलेसियाको घनघोर जंगलमा एकलै बिताउने नाकान गुरुङका सन्तानहरूको कथा, यस्तै छ- भिसि पाउने तुलबहादुर पुन मगर, भिसि पाउने गंजु लामा, भिसि पाउने अगमसिंह राई र भिसि पाउने रामबहादुर लिम्बुका वीर सन्तानहरूको कथा र जंगबहादुर का ४-९६ को लालमोहरको कुरासहित शेरबहादुर र खगेन्द्रहरूको कुरा पनि । केही महिनाअघि काठमाडौंको टुडिखेलमा वामनेता वामदेव गौतम (एमाले), जनमुक्तिको गोरेबहादुर खपांगी र अर्को जनजाति नेता पद्मरत्न तुलाधरले भाषणको कार्यक्रम राखेका थिए ।

त्यसमा वामदेव गौतमले स्पष्टरूपमा भनेका थिए, बाहुन-क्षेत्री पनि आदिवासी हुन् । उनले यो ठीकै भनेका थिए र आदिवासीको सही अर्थ नबुझेका, तर नेता बन्ने रहर भएकाहरूलाई एउटा गतिलो पाठ पनि थियो । आज नेपालमा कतिपय प्रधानमन्त्री, मन्त्री र नेताहरूको भाषण सुन्दा र पत्र-पत्रिका पढ्दा यी मन्त्रीहरू, नेताहरू र पत्रकारहरूले मंगोल, मूलवासी, आदिवासी-जनजाति र जिरो आवरको (Zero-hour), परिभाषा र अर्थ नबुझेका भान हुन्छ । यसैकारण तिनीहरूले प्रयोग गरेका शब्दको दिशा गलत हुन्छ । प्रपन्नाचार्य काले राईले मंगोलवाद र हिन्दु-आर्यवाद नामको दश हजार थान पुस्तिका छापेर सिक्किम, भोटाङ, असम, कालेबुङ, दार्जिलिङ र नेपालको पूर्वी भेकमा वितरण गर्‍यो । जसमा मलाई छ्याप-छ्यापती गाली गरेको छ । यो पुस्तिका स्वामी नामधारी सिलगडीको एकजना बाहुनले तयार गरेको हो, छापने खर्चचाहिँ सिक्किमका मुख्यमन्त्री चामलिङको हो । आज नेपालका अहिन्दु मूलवासी मंगोलहरूमाथि गतिलो षड्यन्त्र भइरहेको छ । साम्यवादीको भाडमा मस्त सपना देखिरहेका मंगोलहरूले मनमोहन अधिकारी प्रधानमन्त्री छँदाको क्याबिनेट नियालेर हेरे हुन्छ । कम्युनिष्ट नकावधारी बाहुन-क्षेत्रीको चरित्र पढे हुन्छ । नौ महिने शासन कालमा तिनीहरूले बल्लुमा पशुपतिनाथको मन्दिरको शैलीमा दुई करोड लागतको पाँचतले भवन बनाए, सूक्खा रोटी खान धौ-धौ पर्ने प्राय कमरेडहरू करोड-पतिका मालिक बने । ५०-६० लाखको पजेरो गाडी चढ्ने भए र तिनीहरूका निम्ति अमेरिका पानी पँधेरो बन्यो । एमालेका कार्यकर्ताहरूलाई जेबी खर्चको रूपमा गाउँ विकासको नाममा तीन-तीन लाख छुट्टयायो । अढाई तीन हजार संख्याको माफमा ३ लाख भनेको प्रतिव्यक्ति कति पर्छ ? बाटो बनाउने हो भने एक किलोमिटर पनि गतिलो मोटर बाटो बन्दैन । तर त्यस अधिका सत्ताधारीहरूले गाउँ विकासको नाममा एक अघेला पनि छुटाएको नसुनिने गरेकोले साधारण गाउँले जनताले निकै मजा मनेका थिए । किन्तु गाउँ विकासको नाममा छुटाइने डेढ अरब रूपैयाँ (१ सय ५० करोड) कसको भाग-बण्डामा पर्‍यो ? त्यो त भाग लगाउने र भाग पाउनेलाई मात्र थाहा हुने कुरा हो । मनमोहन अधिकारीले २ सय वृद्ध-भत्ता बाँड्न जाँदा २ लाख हेलिकोप्टर खर्च गरेका थिए भने २ हजार बाँड्न जाँदा ३२ लाख खर्च गरेका थिए । उनी प्रधानमन्त्री भएको खुशियालीमा सूर्य-चन्द्रको ऋण्डालाई कालो बोकाको भोग दिएका थिए । यो हो हिन्दु-आर्यन कमरेडहरूको सक्कली रूप । पहिलो पल्ट निर्वाचित कांग्रेस सरकारले राता-रात करोडपति बन्नका निम्ति ९९ वटा मुद्दा फिर्ता लिएको थियो भने तथाकथित एमालेको नौ महिने सरकारले २१० वटा मुद्दा फिर्ता लिएको थियो । जसमा मोहन गोपाल खेतानबाट मात्र एमालेले ५ करोड भन्दा बेसी कमायो । १९९१ को पहिलो चुनावमा एमालेले २३ जना मात्र बाहुनहरूलाई संसद बनाएको थियो भने तीन वर्षपछि १९९३ को चुनावमा २७ जना थपेर ५० जना पुऱ्यायो, कसको

हक खोसियो ? उही नेवार, तामाङ, मगर, गुरुङ, लिम्बु, थारुहरूको । त्यस बारेमा मंगोल समुदायको कुन कामरेडले मुख बाउने साहस गर्‍यो ? कसले चासो लियो ?

यसको तुलनामा कांग्रेसले दुईजना मात्र बढाएको छ, ४४ बाट बढाएर ४६ बनाएर । यसरी हेर्दा कांग्रेस र तथाकथित एमालेबाट मात्र बाहुनहरूको संसद सदस्य संख्या ९६ बनाइयो र कांग्रेसभन्दा कम्युनिष्ट बेसी साम्प्रदायिक देखिन्छ । एवमरितले यिनीहरूका सबै षड्यन्त्रलाई ध्यानमा राखेर आगामी चुनावहरूमा जहाँ-जहाँ एमएनओको उम्मेदवार उठ्छ, त्यहाँ-त्यहाँ एमएनओलाई भोट दिनु, एमएनओ नभएको ठाउँमा स्वतन्त्र नै भए पनि राम्रो चरित्र भएको मंगोल उम्मेदवारलाई छान्नु, तर अछुत जनजाति र आदिवासी भन्नेलाई होइन । चुनावताका कसैले पैसा बाँड्छ भने पैसा खाइदिनुहोस् । त्यो हामी बहुसंख्यक मंगोलकै राजश्वबाट लुटेको र भ्रष्टाचार गरेर कुम्ल्याएको सम्पति हो, इमान्दारीताको कमाइ होइन । कसम (किरिया) खुवाउँछन् भने त्यो कसम पनि खानुहोस् । हिन्दुहरूका कल्पित देवी-देवताले केही पनि विगारन सक्दैनन्, त्यसैले डराउन पनि हुन्छ । तर भोटचाहिँ मंगोललाई नै दिनुहोस् । मंगोल नेशनल अर्गनाइजेसन अहिन्दु मूलवासी मंगोल समुदायको हित र अधिकारका निम्ति, अस्तित्वका निम्ति जन्मेको हो । एमएनओले गरिव र शोषित, लुटेका र भुटेका, सुकुमवासी बनाइएकाहरूका निम्ति आवाज उठाउँछ, लड्छ, बढ्छ । यसलाई दर्ताको भन्दा पनि बुझ्नु र त्यसको निम्ती चेतनाको खाँचो छ । दक्षिण अफ्रिकामा नेलसन मण्डेलालाई रंग-भेदी, साम्राज्यवादी गोरारूले २७ वर्ष जेल हाले, अफ्रिकन नेसनल कांग्रेस (एएनसि) लाई दर्ता दिएन, तर अधिकार लिएर नै छाडे । मण्डेला त्यहाँका राष्ट्रपति भएर नै छाडे । त्यसकारण एमएनओका निम्ति दर्ताभन्दा ठूलो कुरा हो- हाम्रो अधिकार र अस्तित्व बुझ्नु र त्यसका निम्ति जुम्न सक्नु । हामी जम्मै अहिन्दु मूलवासी मंगोलहरू नाजी, वर्ण-भेदी, साम्प्रदायिक हिन्दु आर्यन साम्राज्यवादीहरूबाट सुकुमवासी र शरणार्थी बनाइएका छौं ।

हाम्रो गिदीमा गुलामीको शिक्षा भरिदिएको छ । हात र खुट्टा दासत्वको फलामे जंजिरले बाँधिएको छ । हामी आफूले आफूलाई हेर्न र देख्न नसक्ने लाचार प्राणी बनाइएका छौं । मुख बाउन नसक्ने गंगा स्थितिमा पुराइएका छौं । हाम्रो राष्ट्र खोसियो, हाम्रो धर्म, भाषा, संस्कृतिलाई नष्ट गरियो, आर्थिक स्थिति चकनाचुर पारियो । हाम्रो घरबार लुटियो । अब हामीसँग बचेको नै के छ र साम्राज्यवादी शक्तिसँग डराउनु ? हाम्रा निम्ति साम्राज्यवादी न अमेरिका हो न भारत विस्तारवादी । हुन् त यिनै भारतबाट लखेटिएका र नेपाल भित्रिएका बाहुन-क्षेत्री । हामीले गुमाउनुपर्ने नै अब के बाँकी छ र तर्सनु ? हामीसँग रहेको सम्पति भनेको मात्र प्राण हो । त्यसलाई जति नै माया गरेर साँचे पनि त्यो एकदिन जान्छ, नै । त्यसलाई तिलाञ्जली दिएर मैदानमा ओर्लेको दिनदेखि नै र हामी आफ्नो अधिकारका निम्ति साम्राज्यवादी हिन्दु-आर्यन बाहुन-क्षेत्रीहरूसँग जुभारु पाइलो चाल्न थालेको दिनदेखि नै हाम्रो भाग्यमा सुनौलो विहानी शुरु हुनेछ । हाम्रो विजय लहराउने छ र आकासिने छ । हामीले साम्राज्यवादी कांग्रेस, कम्युनिष्ट र पञ्चहरूलाई मालिक स्वीकारेर तिनीहरूको हलो, कोदालो बोकेर तिनीहरूको खेताला बन्यौं, लड्यौं, मर्‍यौं, जेल-नेल पर्‍यौं, तर के पायौं ? नियालेर मूल्यांकन गरौं । तर हामी मंगोल भनेर, मंगोल भएर, मंगोलको हलो, कोदालो बोकेर आफ्नो खेततिर कहिल्यै हेरेनौं । यसैकारण हाम्रो खेतवारी बाँभो रट्यो, उजाड मरुभूमि बन्यो, हामी भोक-भोकै रट्यौं र नागै-भुतुगै हिँडिरहेका

छौं। अब हामी उठौं, जुटौं, जुभौं र अधि बढौं; हाम्रो जितले हामीलाई कुरिरहेको छ। नेपालमा हाम्रै अनुहार देखिने भए तापनि कट्टर हिन्दु हूँ भन्नेहरू र बुद्ध धर्मका विरोधीहरू हाम्रा माभ्रमा भाले मयुर, डाँफे र मुनालको नक्कली प्वाँख सिरुनेर घुस्र्दै छन्, होस गर्नुहोस्, किनकि त्यस्तालाई हिन्दु-आर्यन शासकहरूले काखी च्यापेर बुद्धिष्टहरूलाई धमिल्याउन अधि सारेको हुन सक्छ।

स्व. लैनसिंह बाडदेल (श्रीमती छेत्रीनी) लाई प्रज्ञा प्रतिष्ठानका उपकुलपति पदमा पुराईयो। उनी राजपरिषद्का सदस्यमा पनि थिए र थचारिएर चामलिङ आएपछि भानु जयन्तीकै अवसर पारेर लैनसिंह बाडदेल (राई) केही राई र बाहुनहरूको दलबलसहित सिक्किम पुगेका थिए। एवमरितले बुद्धिष्ट विरोधी कट्टर हिन्दु काले राई नामको प्रपनाचार्यलाई पनि राजपरिषद्को सदस्यमा राखिएको छ र उसले पनि हिन्दुत्वको उन्नतिको काम गरेबापत धेरै पटक पुरस्कारको रूपैयाँ पाइसकेको थियो। उसलाई पनि पटक-पटक सिक्किममा पठाउने गरिन्छ, र सिक्किम, कालेबुङ र नेपालको पूर्वी इलाकामा हिन्दुवादको प्रचारमा खटाइएको छ। यस काममा सिक्किमका मुख्यमन्त्री चामलिङ पनि दिलो-ज्यानले लागेका छन्। तित्रालाई फँसाउन तित्राकै बोली बोलिन्छ, जंगली हात्तीलाई फँसाउन घर-हात्तीको प्रयोग गरिन्छ। यो सामान्य प्रक्रिया हो।

हामीले के कुरा विर्सिनहुन्न भने बाडदेलले प्रज्ञा प्रतिष्ठानको रजत जयन्तीमा प्रकाशित प्राचीन नेपाली मूर्ति कलाको इतिहासमा बुद्धकलालाई सम्पूर्णरूपले लत्याएका छन्। यसरी हामी हाम्रै अनुहारबाट पनि ठगिन्छौं। यसकारण हामीले कसले के बोल्छ, त्यसमा होइन; तर कसले के गर्छ, त्यसमा विश्वास गर्नु र भर पर्ने गर्नुपर्छ। अब हामीले मंगोल समुदायका तामाङ, (तमु), मगर, राई, लिम्बु, नेवार, थामी, माभी, थकाली, शेर्पा, सुनुवार, जिरेल, हायु, चेपाङ, छत्याल, दनुवार, भोटे, लाप्चे, ट्योल्मु, भुजेल, (खवास), पहरी, थारु, कोचे (हाल राजवंशी भनिने फ्रापामा केन्द्रित), मेचे, धिमाल (अछुत जनजाति चाहिँ होइन) माभ्र विहेवारी चलाउने अभियानको थालनी गर्नुपर्छ, ताकि मंगोलहरू एक-अर्कामा नजिकिन सक्नु। तर यस प्रकारको पारस्परिक विहेवारीमा अछुत जनजाति बाहुन-क्षेत्रीकी स्वास्नी भएकाहरूलाई र बाहुनी-छेत्रीनी-स्वास्नी ल्याउनेहरूलाई चाहिँ सामाजिक बहिष्कार गर्ने अभियानको थालनी गर्नुपर्छ। त्यस्ताहरूसँग सम्बन्ध तोड्नोस् र आफ्नो पवित्रता जोगाउनुहोस्। नेपालमा एउटा मंगोल मन्त्रालय राखिनुपर्छ र त्यहाँ पियन तहदेखि मन्त्री तहसम्म मंगोल नै हुनुपर्छ र त्यसमा डाक्टर, इन्जिनियर, राजदूत, सिडिओहरूका निमित्त ५० प्रतिशत कोटा छुटाइनुपर्छ। मंगोलको अधिकार र अस्तित्वको खोजमा निस्केको मंगोल नेशनल अर्गनाइजेसनको मंगोल, मूलवासी, लोकतन्त्र, धर्म-निरपेक्ष र प्रान्तीय सरकारजस्ता शब्दहरू यहाँका साम्राज्यवादी र उपनिवेशवादीहरूलाई पटककै मन नपर्ने विषालु शब्दहरू हुन्। यसैकारण एमएनओले पचाइद्वारा लोकसमक्ष पुऱ्याउने गरेको कुनै पनि विचारलाई कुनै पनि पत्र-पत्रिकाले छाप्दैन। तर मंगोल समुदायलाई बदनाम गराउने र हानी हुने समाचारहरूलाई चाहिँ ज्यादै महत्व दिएर बढाई-चढाई छाप्ने गर्छन्। यही हो तिनीहरूको विशालता, मानवता र निष्पक्षता। मंगोल नेशनल अर्गनाइजेसनको पहिलो राष्ट्रिय अधिवेशन जुन ८, ९ र १०, १९९८ मा भयो। गोपाल गुरुङ ५ वर्षका निमित्त प्रेसिडेन्टमा छानिए।

इलाम र बिर्तामोडमा आमसभा भयो, तर एउटै पनि समाचार पत्रहरूको यसलाई सुन्न र हेर्न सक्ने कान र आँखा भएको थाहा भएन। परन्तु एकदिन यस्तो समय आउने छ कि एमएनओलाई विश्वले हेर्नेछ, सुन्नेछ, बुझ्नेछ। केही महिनाअघि मंगोल समुदायका नारीहरूको

विशाल जमातले एकताबद्ध रूपमा दैनिक समाचारपत्र कान्तिपुरको कार्यालयलाई घेर्न पुगे। तर पछि सम्पादकले माफ मागेपछि र भविष्यमा त्यस प्रकारको भ्रूटो समाचार प्रकाशित नगर्ने बचन दिएपछि मात्र समस्या समाधान भएको थियो। यस्ता थुप्रै घटनाहरूमध्येको अर्को एउटा रमाइलो घटना हो- २१ मार्च १९९८ मा प्रज्ञा प्रतिष्ठानको। त्यस दिनको मंगोल-हर्टस (मंगोल-मुटुहरू) गुपको कार्यक्रममा एकजना बाहुनले हेपुवा विचारले स्टेजबाट माइकमा घोषणा गर्दै (मंगोल-मुटुहरू) हो कि मंकि-हर्टस (बाँदरे-मुटुहरू) हो ..., भनेपछि मंगोल स्रोताहरूको ठूलो जमात स्टेजमा पुग्यो, कार्यक्रम ठप्प भयो। कुनै पनि विषयको समस्या सुल्काउनुअघि प्रेस्टिज इस्यु नबनिञ्जेल सहज हुन्छ, तर प्रेस्टिज इस्यु बनिसकेपछि त्यही विषय गहन र जटिल बन्न पुग्छ। एमएनओको दर्ता, यसको माग र मंगोल समुदायको समस्यामा साम्राज्यवादी शक्तिले हेपुवा नीति कायम नै राखेको खण्डमा एकदिन यो राष्ट्रिय समस्या बन्न सक्छ। यसले संविधान जलाउने, राष्ट्रिय-भ्रण्डा जलाउनुपर्ने बाध्यताको नरमाइलो दर्दनाक दिन निम्ताउने काम गर्नेछ।

त्यसर्थ यस समस्यालाई शक्ति-सम्पन्न निकायहरूबाट धम्की नठानी असल नागरिकको शुभ-चिन्तकको सन्देश हो भन्ने ठानेर समयमा नै सोचियोस्, सच्चाइयोस्। समस्या सृजना भइसकेपछि कुरा धेरै अधि बढिसकेको हुन सक्छ। त्यसकारण त्यसताका कसैको डर-धम्कीले थाम्न नसक्ने स्थिति पनि आउन सक्छ। नेपालको सम्पर्क भाषामा खस भाषा बाहेक अंग्रेजी र हिन्दीलाई पनि मान्यता दिनुपर्छ। एमएनओको पवित्र उद्देश्य सफल पार्नका निमित्त र भावी सन्तानको सुरक्षित र उज्ज्वल भविष्यका निमित्त म १५ वर्षदेखि ४५ वर्षसम्मका युवा-युवतीलाई मंगोल मुक्ति सेनामा नाम लेखाउन अनुरोध गर्छु र यो नाम अत्यन्तै गोप्य राखिने विश्वास दिन्छु। नेपाल र सिक्किम मूलवासी एवम् आदिवासी मंगोल समुदायका बुद्धिष्टहरूलाई तहस-नहस बनाउनका निमित्त साम्राज्यवादी हिन्दु-आर्यनहरूले तिनीहरूको जातबाट पनि पतन गराइएको र अछुत जाती बनाइएको जनजाति बनाइएको समुदायको सृजना गरेर दुष्टतापूर्ण विषालु षड्यन्त्रको थालनी गरेका छन्। बाबु चितौडबाट राणाहरूको भरिया र बन्दुके भएर (जन=कमारा, जाति=जातबाट भारिएका=जनजाति=कमारा जाति) यस भेकमा पसेको र आमा मंगोल भएको नाताले शेर्पा अछुत जनजाति, तामाङ अछुत जनजाति, गुरुङ (तमु) अछुत जनजाति, थारु अछुत जनजाति, मगर अछुत जनजाति, नेवार अछुत जनजाति, राई अछुत जनजाति, लिम्बु अछुत जनजातिहरूले नेपाल, सिक्किम, दार्जिलिङ र भोटाङ भेकका मूलवासी एवम् आदिवासी मंगोलहरूलाई भ्रममा पार्ने र ती अछुत जनजातिहरूले आफ्नो संख्या बढाउने काममा एकजुट भएर भरमग्दुर प्रयास गरिरहेका छन्। हिन्दु साम्राज्यवादी बाहुन-क्षेत्रीहरू चाहिँ तिनीहरूको षड्यन्त्र सफलीभूत भएको सम्झी मक्ख परेर मन्त्री तहबाट तल्लो स्तरकाहरूले पनि जनजाति शब्द जोड-तोडले प्रचार गरिरहेका छन्। माछालाई बल्छीमा पार्ने, बाघलाई खोरमा पार्ने, कुकुरलाई हड्डीमा अल्मलाउने, राँगालाई घाँसमा लम्काउने अभियानमा अलिकति खर्च छुट्टयाई एउटा विभाग खोल्ने काम पनि भएको छ र त्यसमा केही बाहुनको पैताला बनेका अछुत जनजातिहरूलाई नोकरी दिने काम भएको छ। साथै त्यसको माध्यमबाट हड्डीको लालचमा अछुत जनजाति बनाउने अभियान थालिएको छ। साथै कुइरोमा अल्मलिएको काग बनाइएको छ। चितौड, राजस्थानबाट शरणार्थी भएर वर्तमान नेपालमा पसेका एवमरूपले कुमाउ, गढवाल र काशी, बनारसबाट जनै जोगाउन यस मुलुकमा शरणार्थी भएर भित्रिएका हिन्दु-आर्यन साम्राज्यवादीहरूकै हातमा नेपालको शासन

शक्ति केन्द्रित छ । २० प्रतिशत साम्राज्यवादी हिन्दु-आर्यनहरूले नेपाललाई एक्लो र आखिरी हिन्दु राष्ट्र बनाउन आजसम्म सफल भएकोले नेपाललाई केन्द्र बनाई दार्जिलिङ, सिक्किम, भोटाङ र असमतर्फ यो विषालु षडयन्त्रको जालो फैलाउने कोसिसमा लागेका भए तापनि यसले एक दशकभित्र नै पतनको बाटो लाग्नुपर्ने छ । गृहयुद्ध निम्त्याउने छ । हिन्दु राष्ट्र होइन, धर्म-निरपेक्ष राष्ट्र बन्नुपर्ने छ । त्यो भविष्यवाणी आठ वर्षमा नै पुग्यो । षडयन्त्रकारीहरूले पतनको कहालिलागदो परिस्थिति भोग्नुपर्ने छ । नेपालमा भएको कुनै पनि राजनैतिक र धार्मिक परिवर्तनले संसारभरकै नेपालीहरूलाई असर नपारी छाड्दैन । त्यसमा पनि तात-तातो असरचाहिँ नजिकको छिमेकी इलाका दार्जिलिङ, सिक्किम, भोटाङ र असममा पर्ने गर्छ । नेपालमा राजा महेन्द्रको पालामा स्याङजाली मगर दीलामान सिंह थापालाई भारतको साधारण जमदार पदबाट नेपालको जनैल पदको लोभ देखाई शुद्रको पद ग्रहण गर्न लगाए । राज्याभिषेकमा यो पद ग्रहण गर्नेले २५ तोला फलाम र २५ रूपैयाँ पाउने गर्छ । शुद्र भनेको पाप-योनिबाट जन्मेको सन्तान अर्थात् बाहुन-क्षेत्रीको क श्रेणी र ख श्रेणीका हिन्दु र खौटीहरूबाट जन्मेको अथवा अनैतिक कामबाट जन्मेकोलाई भनिने गर्छ । यदि राजा महेन्द्र न्यायप्रेमी भएको भए जेठो छोरो रविन्द्र शाहले गद्दी पाउँथ्यो जो गुरुङनीपट्टीका छोरा थिए । एवम्रितले राजा विरेन्द्रको पालामा पाँचथरे लिम्बु पदमसुन्दर लावतीले शुद्रको स्थान ग्रहण गरे । शुद्र भनेको कुकुरसमान हो । (महाभारत-१६५-१५) ।

राजा महेन्द्रको पालामा एकजना गुरुङ जनैललाई शुद्र बनाउने प्रयास भएको थियो । परन्तु गुरुङ बुद्धिष्ट हो, हिन्दु होइन र बुद्धिष्टमा जात, जातीको कुरा र उँच-नीचको कुरा आउँदैन । हिन्दु समाजको टाउके बाहुन हो र बाहुन ब्रह्मा (बाहुन) को मुखबाट जन्मेको हो । शायद बाहुनहरूको संस्कृत भाषामा स्वास्ती मानिसको नानी जन्माउने ठाउँलाई ब्रह्माको मुख भनिन्छ, शुद्र हुन नमानेका गुरुङले राजा महेन्द्रको पालामा सास्ती भोग्नुपरेको चर्चा सुनिन्थ्यो । आफ्नो समाजको अस्तित्वको मूल्यांकनमा सास्ती नगण्य हुन्छ । आफ्नो अस्तित्व बुझेलाई श्रीखण्ड नबुझेलाई चिलाउनेको काठ हो । नेपालका पहिलो शहीद श्रीपति गुरुङ हुन्, जसले जंगेको निरंकुश तानाशाही पाइलोको विरोध गर्दा र प्रजातन्त्रको कुरा उठाउँदा आजभन्दा १४१ वर्षअघि सन् १८५७ मा टुङ्गखेलमा जंगेको हातबाट टुक्रा-टुक्रा भएर काटिएर मर्नुपरेको थियो । त्यो सुनेर अर्को गुरुङ सुकदेवले गाउँ-गाउँ पुगी गाउँलेहरूलाई कालो भण्डा उठाउन लगाए । जंगेको घोर विरोध गरे, तर पछि उनी पक्राउ परेर सन् १८५७ मा जेलमा नै मारिए । त्यसपछि मात्र आउँछ, लखन थापा मगर । केसरसिंह गुरुङले १० फेब्रुअरी १९१५ मा चन्द्र शमशेर राणालाई लोकतन्त्र ल्याउनका निम्ति लिखितरूपमा माग गर्ने आँट गरेका थिए । गुरुङहरूको शताब्दीऔँको त्यस्तो दूरदर्शिता र गौरवशाली इतिहासलाई सन् १९९० पछि एकाएक क्षतविक्षत पारिदिने, पतन गराइदिने, धूलोमा मिलाइदिने जमर्को, गुरुङ भनेर चिनिँदै आएका (तर हाल अछुत जनजाति देखिएका) जनजाति खगेन्द्रजंग गुरुङ, जनजाति भद्रा घले, जनजाति गणेशबहादुर गुरुङले आफूहरू जनजाति भएको परिचय दिए । आजभन्दा १४१ वर्षअघि १८५७ मा गुरुङहरूलाई चार र सोह्रको दृष्टतापूर्ण कुरा उठाई टुक्राउन खोज्ने एकजना गुरुङको विरोधमा लेफिटेन्ट लछुमान गुरुङले गुरुङहरू बुद्धिष्ट र गैरजात भएको कारणले गुरुङहरूमा कुनै ठूलो चार, सानो सोह्र नहुने सत्यलाई पुष्टि गर्दै जंगबहादुर राणामा निवेदन गर्दा भारदारी फैसलाले ताम्रा-

पत्रानुसार गुरुङहरू गैरजात ठहरिन गएपछि जंगबहादुरको लालमोहरअनुसार २८ डिसेम्बर १८५७ को दिन ४ र १६ मा विभाजन ल्याउनेलाई रू. २० को दरले दण्ड तोकिएका थिए । त्यो फैसला त्यसताकाको ३८ नं. ऐन मुताबिकको फैसला थियो । त्यसताका नेपाललाई गोरखा सरद (राज्य) भनिन्थ्यो । त्यसपछि एकजना दुष्ट बाहुन सिखरनाथ सुवेदीले थर-गोत्र परवाली नामक यस्तै ४-१४ को काल्पनिक कुरा उठाएर फुटाउने प्रयास गर्दा त्यस दुष्ट बाहुनको विरोधमा पनि मुद्दा परेको थियो । यो घटना हो आजभन्दा ८७ वर्षअघिको अर्थात् १९११ को, त्यस दुष्ट बाहुन त्यसताका बनारसमा थियो । यो पछिल्लो फैसलामा पनि दुष्ट बाहुन सिखरनाथलाई पक्रेर रू. २० दण्ड गर्नु, दण्ड नतिरे जेल-सजाय दिनु भन्ने फैसला भएको थियो । तर आजका गुरुङ आफ्नो अस्तित्व र इज्जतका कुरामा यति तल खसिसकेका छन् कि हिन्दु-आर्यन साम्राज्यवादीहरूको हड्डीको लोभमा फँसेर समाज भाँड्ने र समाजलाई ४ र १६ को विभाजनमा नयाँ प्राण भर्ने, मल-जल हाल्ने शेरबहादुर गुरुङलाई मुद्दा हाल्ने काम होइन, समाजमा उच्च स्थान दिने काम गरेका छन्, किन ... ? पैसाको कारणले? आजसम्म गुरुङ भनेर चिनिने खगेन्द्रजंग गुरुङ, गणेशबहादुर गुरुङ, सन्तबहादुर गुरुङ, भद्रा घलेहरूले पवित्र गुरुङ समाजलाई अपवित्र अछुत जनजाति बनाउने भगिरथ तपस्या गर्दा पनि तिनीहरूको पछि स्वामी-भक्तभैं लुखुर-लुखुर हिँड्नुको पछि के रहस्य छ त ? खाँचो टारिदिने रकम पाउनु, ? पदको लालच ? अस्तित्वको मूल्य नबुझ्नु ? वा आफ्नो अस्तित्वलाई आफै पाइतालाले टेक्नु के हो ? यो रहस्यमय तथ्य नयाँ पिँढीले निर्भक्ता, चेतनशीलता र सजकतापूर्वक हेर्न, विचार गर्न सक्नुपर्छ, यी जनजातिहरूले आफूलाई गुरुङ, राई, लिम्बु, तामाङ, नेवार, शेर्पा, थारु, थामी, धिमाल, मगर, राजवंशी इत्यादि, लेख्नुको सट्टा सोभै जनजाति लेख्ने गरे बेश हुन्थ्यो, औ तिनीहरूको पहिचान र सामाजिक स्थान पनि प्रष्ट हुन्थ्यो । जस्तै- ...जनजाति, ... जनजाति,.... जनजाति इत्यादि, कि चाहिँ गुरुङ जनजाति लेख्ने गरिँदै सोभो अशिक्षित र शाब्दिक अर्थ र समाजमा पर्ने यसको असरको ज्ञान नभएका मूलबासी मंगोलहरू भ्रममा पर्ने थिएनन् र आफ्नो चिहान आफै खन्ने थिएनन् ।

गुरुङहरूको सोचाइ, बुझाइ स्वार्थ लोलुपता छ कि परस्परमा फुटाउने, लडाउने, भिडाउने बाहुनसँग रिस उठ्दैन र परस्परमा लड्छन्, भिड्छन्, घृणा फैलाउँछन् । मूलबासीहरू भनेको त्यसै माटोको उत्पत्ति हुन् । आदिवासीहरू कुनै एक ठाउँबाट बसाइँ सरेर अर्को ठाउँमा आदि समयदेखि बसोबास गर्दै आएका समुदाय हुन् । अछुत जनजाति, फिरिंगेहरू सय पैसा नै हिन्दु, अति शुद्र जाति हुन् । यिनीहरू बुद्धिष्ट हुनै सक्दैनन्, किनकि बुद्धिष्ट हिन्दु नभएकोले जनजाति भन्ने शब्द बुद्धिष्टहरूमा आउँदैन । सिक्किममा चाहिँ अछुत जातजाती समाजका नाइके पवन चाम्लिङ भएका छन् । हड्डीको लोभमा साम्राज्यवादीहरूको हनुमान, नारदमुनि र गितांगे हुनेहरूले के बुझ्नुपर्छ भने रूपैयाँ-पैसा ठूलो कुरा हो, तर सर्वोच्च र सबै कुरा होइन । त्योभन्दा ठूलो कुरा हो अस्तित्व, इज्जत, सामाजिक प्रतिष्ठा र पहिचान । रूपैयाँ पैसा सर्वेसर्वा हुने भए जवाहरलाल नेहरूले सैकडौँ, आनन्दभवन जोड्ने र करोडपतिबाट अरबपति, खरबपति हुने बाटो रोज्थे होलान् । जेल-नेल सहर अंग्रेज साम्राज्यवादीहरूको दासत्वबाट मुक्तिको बाटो होइन । अम्बेडकरले सम्पति मात्र कमाउने बाटो रोज्थे । आफ्नो समाजका शोषित, पिडीत र अछुतहरूलाई साम्राज्यवादी हिन्दु आर्यनको दासत्वबाट मुक्ति गराउने बाटो होइन । नेशनल मण्डलाले व्यक्तिगत

स्वार्थमा लिप्त भएर साम्राज्यवादीहरूको हतियार बनेर सम्पत्ति कमाउने बाटो रोज्ये । किनकि उनी आफै राजाका छोरा थिए । आजीवन जेल-नेलको अत्यन्त कष्टपूर्ण जीवन बिताएर, भोगेर कालाहरूलाई मुक्ति दिने बाटो होइन । एउटी बेस्याको पनि भव्य बिल्डिङ हुन सक्छ, एयर कन्डिसन गाडी हुन सक्छ, नोकर-चाकर र बैंक-ब्यालेन्स हुन सक्छ, तर सामाजिक अस्तित्व र प्रतिष्ठाको माया हुँदैन । आज हाम्रो समाजको ठूलो जमात घर, खेत बेचेर ऋण बोकेर लाखौं खर्च गरेर रमाई-रमाई अरबमा उँट गोठालो गर्न, बाटो खन्न र घरको आया बन्न गइरहेका छन् । संसारका विभिन्न भेकमा भाँडा माभन चौकिदारी गर्न धाइरहेका छन् । हिरोइन र ट्यासिस बोक्ने, सुन तस्करी गर्ने काममा ज्यू-धनलाई च्याँखे थापिरहेका छन् । आखिर यस्तो स्थितिमा कसले पुन्यायो हाम्रो समाजलाई ? त्यस्तालाई के सजाय दिनुपर्ने हो ? त्यसतर्फ सोचनुपर्छ, आफ्नो अस्तित्व खोज्ने, इज्जत रोज्ने प्रतिष्ठामा गर्व गर्नुपर्छ । तब मात्र मान्छेको जीवन जिउन सकिन्छ । नत्र मृत्युको बचाइ मात्र बाँच्नुपर्छ । हाम्रो समाज खहरे खोलाजस्तो छ, गम्भिरता छैन । भोलि कस्तो डरलाग्दो छ, त्यो न त बुझ्छ न बुझ्ने कोसिसमा छ । एवमूरितले सिक्किममा पनि नेपालको हिन्दु साम्राज्यवादीलाई खुशी राख्नका निम्ति त्यहाँका मंगोल समुदायलाई अछुत जनजाति बनाउने र बनाउने अभियानको थालनी पवन चामलिङले गरेका छन् बुद्धिष्ट भोटे लाप्चेको विरोधमा । तिनीहरूको धर्म, भाषा, भेषभुषा र संस्कृतिको पतनको पड्यन्त्र सृजना गरि एको छ । भोटे लाप्चेलाई पनि भानुभक्त बाहुनको खुट्टा ढोगाउने चलन चलाइएको छ । हिन्दुवादको व्यापक प्रचार-प्रसारमा बाइदेल र काले राई (प्रपन्नाचार्य) सहित नेपालको एकजना राई गायक पनि समावेश छ । चामलिङ शक्तिमा पुग्नुभन्दा पहिले अष्टयारो स्थितिबाट गुज्रिर हेको समय उनका प्रतिनिधिहरूलाई सहयोगका निम्ति मकहाँ बारम्बार पठाइसकेपछि, र उनी मकहाँ रुञ्चे अनुहार लिएर आशिर्वाद माग्न आउने पवन चामलिङले स्वार्थसिद्ध भएपछि, यस्तो नीचता देखाउँछ भन्ने सोच पनि सकिन्न । चामलिङको प्रवृत्ति विप्रेको बाहुन-क्षेत्रीसरह नै रहेछ । मकहाँ आशिर्वाद माग्न आउनुअघिको पवन चामलिङको चिठी :

आदरणीय गोपाल दाइ
सादर प्रणाम !

यहाँलाई नयाँ वर्ष १९९९ को शुभ-उपलक्ष्यमा हार्दिक शुभकामना व्यक्त गर्दछु । यहाँसँग व्यक्तिगत परिचय नभए तापनि श्री गोपाल गुरुङको नामसँग चिर-परिचित भएकोले यो पत्र लेख्ने धृष्टता लिएको छु । यहाँसँग साक्षात्कार गर्ने मेरो उत्कट इच्छा धेरै पुरानो भइसक्यो, हेरौं समयले यो इच्छा पनि एकदिन अवश्य नै पूरा गर्नेछ ।

विशेषतः कुरा यहाँ नामचीबाट हाम्रो भाइ चन्द्र खालिङ तपाईंलाई भेट्न र कुराकानी गर्न काठमाडौं (नेपाल) आउँदै हुनुहुन्छ । यहाँले उहाँको इच्छानुसार सहयोग, सुभावा एवम् आर्शिवाद अवश्य नै दिएर पठाउनु हुनेछ भन्ने मेरो विश्वास छ । त्यहाँ (नेपालमा) प्रजातन्त्र ल्याउन सक्षम हुनु भएकोमा तपाईंहरू सबै बधाइका पात्र हुनुहुन्छ । दाइ ! तपाईंले चाल्नु भएको कदम सही दिशातिर बहेको आँधी हो, जसलाई कुनै शक्तिले रोक्न सक्ने छैन । यति मात्र हो लक्ष्यमा पुग्न भने ढिलो छिटो हुन सक्छ । हामी नेपालबाट बाहिर जहाँ बसे तापनि नेपाल हाम्रो किपट हो र आफ्नो किपटको राजनीतिक अवस्था के कस्तो छ भन्ने जिज्ञासा हुनु स्वाभाविक हो । हामी आफ्नो किपट छाडी विदेशिनु परेको कारण भुलेका छैनौं । समयले सबैलाई न्याय गर्नेछ भन्ने कुरामा आशावादी

छौं । भेट भएको समयमा कुराकानी एवम् भविष्यका लागि सही कार्यक्रम निर्धारित गरौं भन्ने इच्छा राख्दै ...

तपाईंको भाइ

पवन चामलिङ

पवन चामलिङ मुख्यमन्त्री बनेपछि :-

(१) सिक्किम, दार्जिलिङ र भोटाङलाई गाभेर बृहद नेपाल बनाउने नेपालको एमाले कम्युनिष्टसँग चामलिङको मितेरी साइनो कसिलो बनेको छ । चामलिङको निम्तोमा स्व. कम्युनिष्ट नेता प्रेमसिंह धामीको सिक्किम भ्रमण रहस्यमय रह्यो, एवमूरुपले बहुदल मास्न भगिरथ प्रयास गर्ने माओवादी नामधारीलाई उनको सल्लाहकार राम कार्की मार्फत आर्थिक सहयोग दिन थालेका समाचारहरू पनि पढ्न पाइयो । यसरी हेर्दा चामलिङ सिक्किमलाई कम्युनिष्ट-राज्य बनाउने काममा घुँडा धसेर लागेका छन् । जसले बुद्धिष्टहरूलाई पनि जनजाति र बाहुनको पैताला बनाउने, बनाउने पाखण्डी भूमिकाको नाइके भएर काम गरिरहेका छन् ।

(२) भण्डारीले भैं ब्यालेन्डर, फोटो छापेर घर-दैलोमा टाँस्ने रहर मेटाउन घडिमा पार्टी प्रचार गर्नमा ठूलो धनरासी खर्च ।

(३) नेपालबाट पश्चिम सिक्किमको उत्तरी भेकमा भारी बोकी पेट पाल्न जाने नेपालीहरूलाई पुलिस लगाई सिमाना कटाउने कामको थालनी ।

(४) नेपालको हिन्दु-आर्यन साम्राज्यवादीहरूको गुरु-मन्त्र लिन र तिनीहरूसँग गोप्य साँठ-गाँठ राख्ने कामको थालनी ।

(५) भण्डारीबाट पन्छाइएका बाहुन-क्षेत्रीलाई राजनैतिक सल्लाहकारमा नियुक्ति ।

(६) नेपालबाट पत्रकार बनेर सिक्किम पुग्ने युवतीहरूसँग फक्रेको सम्बन्ध बढाउन सफल ।

(७) बाहुन-क्षेत्रीलाई ओबिसीमा गाभ्ने हाँस-उठ्दो र लाज-लाग्दो सोभो अर्थमा ओबिसीको अर्थ नबुझ्ने कामको थालनी गरेर (OBC=Other than bahun chhetri) चामलिङले ओबिसी र ट्राइबललाई ठूलो धोका दिने कामको थालनी गरेका छन् । ५ प्रतिशतको पनि प्रतिनिधित्व नगर्ने बाहुनलाई घरी-घरी संसदमा पठाएका छन् । सिक्किममा बाहुनहरूको संख्या पुगनपुग ८ हजार मात्र छ । चामलिङलाई शक्तिमा पुन्याउनका निम्ति ओबिसीको जतिको ठूलो सहयोग र भूमिका छ, त्यत्तिकै ठूलो सहयोग र भूमिका ट्राइबलहरूको पनि छ । सोभो अर्थमा भन्ने हो भने समस्त मंगोलको सहयोग थियो । यसकारण चामलिङ ओबिसी र ट्राइबलका निम्ति भण्डारीभन्दा पनि खतरनाक हो र उसले मौका पाउन साथ ९५ प्रतिशतलाई धोका दिन सक्ने देखिएको छ । किनकि भण्डारी (क्षेत्री) र बाहुन त ओबिसी र अहिन्दु मंगोलहरूको त्यसमा पनि बुद्धिष्टहरूको जन्मजात शत्रु हुन् र यो तिनीहरूको अधिकार पनि हो । तर चामलिङ ... ? अब सिक्किम बहसंख्यक मंगोलहरू र ओबिसीले भावी चुनावमा गम्भीर भएर सोच्ने बेला आएको छ, त्यसमा पनि बुद्धिष्टहरूले ।

(८) सिक्किम भोटे लाप्चेलाई नेपालमा साम्राज्यवादी हिन्दु आर्यनहरूले भित्राएका राजस्थानी पोशाक दौरा-सुरुवाल लगाउन लगाउने र तिनीहरूमाथि खस भाषा (हिन्दु-आर्यन-भाषा) लादने कामको शुरुआत भएको छ ।

(९) बुद्धिष्टहरूको धर्म, भाषा, संस्कृति र बौद्ध गुम्बाहरू नष्ट गरी हिन्दु मन्दिरहरू ठड्याउने, त्यहाँको भोटे, लाप्चे मंगोलहरूमा हिन्दु धर्म, संस्कृति लादने काममा १४ करोड खर्च गरिसके पछि बुद्धिष्टहरूबाट ठूलो विरोध, अनसन, मुद्दा मामला सहनु परेपछि चामलिङले घुँडा टेक्न पुगनुपरेको छ। अपितु नेपालका साम्राज्यवादी बाहुन क्षेत्रीहरूको गुरु-मन्त्रलाई सिक्किममा दिगो बनाउने प्रयास जारी नै छ। काले राईको (प्रपन्नाचार्य) हिन्दु धर्मप्रतीको पुस्तक र पत्रिका ठूलो मात्रामा बाँड्ने कामको थालनी र बाहुनवाद र मंगोलवाद नामक पुस्तिका (जुन पुस्तिकामा गोपाल गुरुङलाई जताततै गाली गर्ने काम भएको छ।) १० हजार प्रति छापेर सिक्किम, कालेबुङ, भोटाङ र पूर्वी नेपालमा बाँड्ने काम चामलिङका भरपर्दो मानिसहरूबाट भएको छ। छपाउने र बाँड्ने काम चामलिङबाट भएको हो।

(१०) बाहुन-क्षेत्री एउटै नभएको, तर बुद्धिष्ट गुरुङ, भोटे, लाप्चे, शेर्पाहरूको घना बस्ती भएको इलाका राकदोङ, तिनतेकमा सिक्किमकै इतिहासमा पहिलोपल्ट संस्कृत विद्यालय खोली (प्रपन्नाचार्य) लाई सर्वेसर्वा बनाई नेपालका गुरुहरूलाई खुशी पार्ने कामको थालनी पनि चामलिङबाट भएको छ। यो काममा चामलिङले भण्डारीलाई पनि उछिनेका छन्। म चामलिङ राई भएर जन्मेको भए तापनि कर्मले म खाँटी हिन्दु हुँ। मैले राकदोङ, तिनतेकमा पहिलोपल्ट संस्कृत विद्यालय स्थापना गरेको छु। कसले भन्छ मलाई ओबिसीको नेता भनेर ? मैले नेपालका प्रकाण्ड विद्वान् प्रपन्नाचार्यलाई संस्कृत पढाउनका निमित्त र सिक्किममा हिन्दु-धर्म मजबुत गर्नका निमित्त, यतै सिक्किम राख्नका निमित्त प्रबन्ध मिलाउने पूरा कोसिस गरिरहेको छु र सबै प्रकारको प्रबन्ध मिलाई दिने बचन पनि दिएको छु। यो भनाइ सिक्किम मुख्य मन्त्री पवन चामलिङको हो। तर चामलिङहिन्दुहरूमा न बाहुन हुन् न त क्षेत्री नै। उनी त शुद्रमा पर्छन्। शुद्र भनेको कृन तहको हिन्दु हो। त्यो त गीता र महाभारतमा उल्लेखित भनाइ माथि नै उल्लेख गरिएको छ। त्यस बाहेक पनि अब आएर चामलिङ अछुत जनजातिको अगुवा बन्न पुगेका छन् अर्थात् बाहुनको पैताला।

(११) नेपालबाट चामलिङलाई भेट्न गान्तोक पुगेका दुई युवतीले एउटा होटलमा दिनको रू. १३० तिर्नुपर्ने कोठा लिएर बसेका भए तापनि तीन दिनको रू. १२ हजार खर्च गरेका थिए र चर्तिकला देखाएका थिए। ती भिआइपी ठाँटमा तीन दिन बिताउने दुई युवतीहरू आफूलाई नेपालका पत्रकार भन्ने गर्थे।

(१२) नेपालीको नारा दिने र भोटे, लाप्चे, चोङहरूको विरोधमा गोप्यरूपमा काम गर्ने सल्लाह दिनुहुने चामलिङको टेपरिकर्ड पनि गान्तोकमा गोप्यरूपमा पाउन सकिन्छ। याद रहोस्, नेपालका बाहुन-क्षेत्री भारतबाट नै शरणार्थीको रूपमा नेपालमा भित्रिएका हुनाले नेपालमा तिनीहरू भारतीय-नेपाली हुन्। तर नेपाल बाहिर तिनीहरू नेपाली हुँदै होइनन्। उक्त सञ्चार लाई गम्भिर भएर हेर्ने हो भने चामलिङ बुद्धिष्टहरूका निमित्त भविष्यमा कतिको खतरनाक हुन सक्छ सजिलै अड्कल सकिन्छ।

(१३) एसडिएफको नाममा ३७ पेजको घोषणा-पत्र निकालेको छ। त्यसमा ६० ठाउँमा भण्डारी-लाई दोस्याउने काम भएको छ। चामलिङबाट अत्यन्त दुष्टतापूर्ण काम के हुन लागेको छ भने सिक्किमका मूलवासी र आदिवासी मंगोल समुदायलाई पनि अछुत जनजाति बनाउने र बनाउने काममा तिनी दिलो-ज्यानले लागेका छन्। हिन्दुहरूको चौथो श्रेणीको शुद्र जातबाट खसाएपछि

जात-जाती बन्छ। अछुत जनजाति त्यसैमध्येको एउटा जाती हो। जस्तो कामी, दमाई, सार्की, च्यामे, पोडे पनि जात होइनन्, जाती हुन्। शुद्र जात भनेको पाप-योनिबाट जन्मेकाहरू हुन् अर्थात् हिन्दु आर्यनको अनैतिक सम्बन्ध र रखौटीहरूबाट जन्मेकाहरू, वैश्य पनि यसै हाँचमा पर्छन्। (गीता ९-३२-३३) ॥ महाभारतमा (१६५-१५) त शुद्रलाई कुकुरसमान हो भनिएको छ। शुद्रबाट अति शुद्रमा पुराइए अथवा पुगेपछि त्यो जाती बन्छ अथवा बाहुनको पैताला। जनजाति त्यही बाहुनको पैताला हो।

(१४) सिक्किममा अछुत जनजाति बनाउने अभियानमा चामलिङ डटेर लागेका छन्। यिनले पसिना प्रकाशनको कल्पित नाममा नेपालमा जनजाति समस्या भनेर ठूलो रकम खर्चेर पुस्तक छापि सिक्किमभर बाँडिरहेका छन्। जनजातिको स्तर अछुत हो भनेर नबुझेहरूलाई जनजाति भन्न लगाउने षड्यन्त्रको थालनी गरेका छन्।

(१५) सिक्किम गुरुङ (तमु) समुदायलाई बुद्धिष्ट भएको हुनाले अघि बढ्न नदिने, तर फ्याँकी हाल पनि नमिल्ने स्थितिमा राख्ने नीति चामलिङले लिएका छन्। कुनै पदमा वा मन्त्री बनाउँदा सकिञ्जेल र पाइञ्जेल हिन्दु प्रवृत्तिका मानिसलाई प्राथमिकता दिने नीति चामलिङले लिएका छन्। चामलिङले पनि भण्डारीले जस्तै त्यहाँका भोटे-लाप्चेहरूमाथि मात्र होइन, बुद्धिष्टहरूमाथि नै उपनिवेशवादीहरूले जस्तो भूमिका खेल्न थालेका छन्।

(१६) चामलिङ शक्तिमा आएपछि भुटियाहरूले नेपालीको विरुद्ध प्रयोग गर्नका निमित्त बन्दुक र बम थुपारेको हल्ला पिटाउने काम गरे। यो हल्ला विभिन्न सञ्चार माध्यमबाट ६ महिनासम्म कायम रह्यो। त्यसताका भोटेहरूले नेपाली चोर, देश छोड भन्यो भनेर झूटो आरोप पनि सृजना गरियो। यो सब केही होइन। सिक्किममा भोटेहरूले आफ्नो भाषा, पोशाक, धर्म र संस्कृति बडो हिफाजतसँग राखेकाले त्यसमाथि नेपाली भाषाको नाममा साम्राज्यवादीहरूको खस भाषा, भेषभुषा, संस्कृति र हिन्दुवाद इत्यादि लादने भोटियाहरूको धर्म, भाषा, संस्कृतिमाथि आक्रमण गर्ने विषालु षड्यन्त्र मात्र हो। भोटाङ र सिक्किममा नेपाली मूलका मंगोलहरू भोटेलाई भोटे भन्दा आफूलाई ठूलो सम्झने मूर्खता गर्छन्। नेपालमा नै पनि यस्तो केही डफ्फा छ। जसले तामाङ, शेर्पा, मनांगेलाई भोटे भन्दा आफूलाई ठूलो सम्झने र मजा मान्ने गर्छन्। यो तिनीहरूको दासत्वको छाप हो र साम्राज्यवादीहरूको षड्यन्त्र पनि हो। नेपालमा सबै अहिन्दु मूलवासी मंगोलहरूलाई नै साम्राज्यवादी हिन्दु-आर्यनहरूले भोटे भन्छन्, किनकि नेपालमा दुई वटा मात्र वर्ण छ- एउटा हिन्दु-आर्यन र अर्को अहिन्दु मंगोल। हिन्दु-आर्यनहरूको भाषा हिन्दु-आर्यन खस भाषा हो। (नेपाली भनेर भ्रममा पारिएको भाषा) र मंगोलहरूले बोल्ने भाषा टिबेटो-बर्मीज भाषा हो। हिन्दु साम्राज्यवादीहरूको नीति नै हो परस्पर टुक्राएर र भिडाएर राज गर्ने। १९ नोभेम्बर १९९५ को दिन सिक्किम साहित्य परिषदबाट आयोजित एउटा गोष्ठीमा सिक्किम नेपालको खण्ड हो भन्ने मनसायको लेख एकजना लेखकले पढेका थिए। जुन सम्मेलनमा चामलिङको उपस्थिति थियो। आज सिक्किमका मूलवासी र आदिवासी भोटे, लाप्चे आफ्नो भाषा, धर्म, संस्कृति, भेष-भूषा जोगाउनका निमित्त त्यसरी नै छटपटाई रहेका छन्। जसरी अहिन्दु, मूलवासी मंगोलहरू आफ्नो गुमेको पहिचान फर्काउनको निमित्त नेपालमा छटपटाई रहेका छन्।

(१७) सिक्किमको ठूलो हिस्सा भूमि बाहुन-क्षेत्रीको हातमा परिसकेको छ, जसरी नेपालमा। परन्तु तिनीहरूलाई पनि नेपाली भनिने भ्रम भएकोले वदनामचाहिँ समस्त नेपाली मूलकाहरूको भएको

छ। भण्डै चालीस वर्षअघि नै सिक्किमको ६६ प्रतिशत जग्गा नेपालीहरूको हातमा परिसकेको थियो। चामलिङ शक्तिमा आएपछि पहिलोपल्ट १९९४ को एउटा जुलुसमा भोटेहरू भोट जा भन्ने नारा लागेको थियो। चामलिङको २२ डिसेम्बर १९९७ देखिको हप्ता व्यापी नेपाल भ्रमण व्यापारिक साँठ-गाँठका निम्ति एवम् व्यक्तिगत कामको थियो। सोही दिन चामलिङ राज्यको अत्यन्तै जरुरी कामले दिल्ली पुग्नुपर्ने थियो र प्लेनको टिकटसम्म मिलाई सकेका थिए। परन्तु सबैलाई छक्याएर तिनी नेपालतर्फ लागे। यो भ्रमण ५०-६० लाख पर्ने पजेरोबाट भएको थियो। याद गर्नुपर्ने कुरा के छ भने गाडीको बाटो भएर काठमाडौँ आउँदा मोरङको इटहरी भएर आउनुपर्छ र चामलिङले एकरात इटहरी इलाकामै बास बस्ने योजना मिलाएका थिए। इटहरी र विराटनगर एकदम नजिकको बाटो हो। पजेरो उपयोग गर्न दिने मारवाडी व्यापारी दाता पनि विराटनगर र काठमाडौँमा घर-व्यापार भएका धनाढ्य व्यापारी हुन्। नेपालमा दरवार बलियो बनाउने भूमिकामा लगनशील रहेको माओवादीलाई पनि चामलिङले आफ्नो सल्लाहकार राम कार्कीमार्फत आर्थिक सहयोग पुऱ्याइरहेको समाचार प्रकाशमा आइसकेको छ।

(१८) यसरी नियालेर हेर्दा नेपाल, भारत र भोटाङका मूलबासी र आदिबासी अहिन्दु मंगोलहरूलाई साम्राज्यवादी हिन्दु-आर्यनहरूले हजारौँ वर्ष पुरानो हतियारले नै तह लगाइरहेको पाइन्छ। म नेपालको जुनसुकै राजनैतिक पार्टीसँग सम्बन्ध रहेको भए तापनि र संसारका सबै भागमा छरिएर बसोबास गर्नु परेको भए तापनि मूलबासी र आदिबासी मंगोलहरूलाई जै मंगोलको हार्दिक अभिवादन व्यक्त गर्छु। अन्तमा हामीले के बुझ्नुपर्छ भने राष्ट्रवादीको अर्थ राजावादी र कम्युनिष्ट होइन, राष्ट्रियता भनेको राजा मान्ने र कम्युनिष्ट बन्ने होइन। राजा, पञ्च र कम्युनिष्ट बलियो भएका भए र तिनीहरूको एकतन्त्रले हक चल्ने भएको भए आज हामीले यतिको बोल्ने, लेख्ने र हिँड-डुल गर्ने अधिकार पनि पाउने थिएनौँ। हामी दयामा होइन, न्यायमा बाँचौँ, दया होइन, न्याय खोजौँ।

नोट :- जनजातिलाई पाल्पाली अर्गली गाविस ३ मा कुलोको पानीसम्म छुन नदिएको समाचार २०५५ वैशाख २६ गते कान्तिपुर दैनिकमा पनि छापिएको थियो। यसले अझ स्पष्ट गर्छ, जनजातिको हिन्दु समाजको स्तर के हो भनेर।

मंगोल नेशनल अर्गनाइजेशनको

संगठन विस्तार अभियानमा सहभागी होऔँ

-मंगोल मुक्ति सेना

हामी मंगोल हिन्दु होइनौँ- जातजाती भन्दैनौँ- हिन्दु चाड मान्दैनौँ। हिन्दु आर्यन बाहुन क्षेत्री हाम्रो पुस्तैनी शत्रु हो, संहारकारी हो, यसलाई जरैबाट उखेली फ्याँकौँ पछि। द्रव्य शाहले १५५९ मा षड्यन्त्रपूर्ण ढंगबाट हतियारसहित लुकेर बसेका बाहुन-क्षेत्रीले अँधेरोमा गुरुङ, मगरमाथि जाई लागेपछि अहिन्दु मूलबासी मंगोलको कालो दुर्दिन शुरु भएको हो। त्यसपछि हाम्रो पतन गराउने क्रममा यिनीहरू लगातार जुटे। रणबहादुर शाहले १७९६ मा मनुवादी नियम लादे र शुद्ध मतवाली बनाए, बाहुनको खुट्टा बनाए। त्यसरी नै कमलमणि दिक्षित, डाक्टर सुन्दरमणी दिक्षित र हिमाल खबर पत्रिकाका कनकमणी दिक्षितका पुर्खा राममणि दिक्षित जन्मे। जसले उपदेश दिए- मन्त्री-मण्डल जोड्दा बाहुन-क्षेत्री हुली जोड्नु- मतवाली चै नहुलू। यो देश

बाहुन-क्षेत्री (हिन्दु-आर्यन) को होइन; जंगली, भुसतिग्रे, खर्पने, पाखेहरूको हो, भगवान् राखिदेऊ, यो यसैगरी भनेर लेखिदिए भलो कुराको नमूना भनेर जुन आजसम्म व्याप्त छ- गोपाल गुरुङ, प्रेसिडेन्ट, एमएनओ, केन्द्रीय सभा।

समस्त अहिन्दु मूलबासी मंगोल दाजुभाई एवम् दिदीबहिनीहरू हो- विउँफ- उठ- जुट- अघि बड- राजनीतिक चेतनशील बन। राजनीतिक चेतना रहित मान्छे भनेको सिङ र पुच्छर नभएको दुई खुट्टे पशुसरह हो। हात्ती हेर्दा विशाल कायाको हुन्छ, तर लिखुरे माउतेलाई घुँडा टेकेर टाउकोमा चढाउँछ र आफ्नो टाउकोमा फलामे डन्डाले हिकोई माग्छ। वास्तवमा हात्तीले चाहेको खण्डमा एउटै खुट्टाले र सुँढको एकै धक्काले भारी पुऱ्याइदिन्छ। वर्तमान शिक्षित युवा पिँढीले भोलिको नेपालको राष्ट्रपति, प्रधानमन्त्री र मन्त्रीहरू भनेर मुलुकको विकास गर्ने यस मुलुकको न्यायाधीश र प्रधान न्यायाधीश बन्ने सचिव र महासचिव बन्ने र बनाउने, राजदूतहरू बन्ने र बनाउने उद्देश्य राखेर निर्भक्ताका साथ पढ्नु-पढाउनु, बढ्नु-बढाउनु पर्छ। हामीले अर्काका निम्ति शताब्दिऔँसम्म रगतको खोलो बगायौँ- बदलामा के पायौँ ? घृणा, अपमान। पछौटे बनाई माग्नु, अशिक्षित राखी माग्नु, आफ्नो घर-खेत कान्लावारी लुटी माग्नु। हिँजोको तिम्रो मलिलो खेत-बारी आज बाहुन-क्षेत्रीको भएको छ। यिनीहरूका पुर्खा हिँजो पाती पढेर मागी खान्थे, आज देशलाई कंगाल बनाएर मुलुकलाई बन्दगी राखेर धनी भएका छन्। शक्ति र पैसा भए यहाँका मूलबासीलाई धोबीको लुगा चुटाई गर्ने सोचमा छन्। जुन विचार यिनीहरूको षड्यन्त्रकारी मतिभ्रम मात्र हो। हाम्राहरूले अर्काको हनुमान भरिया-करिया भएर भोला बोके, बन्दुक बोके, अब नयाँ पिँढीले आफ्ना निम्ति, आफ्नो भोलिको उज्ज्वल भविष्यका निम्ति र भावी पिँढीको उज्ज्वल भविष्यका निम्ति लड्नु परे लड्नुपर्छ। आफ्नो अधिकार नदिए खोस्नु पनि पर्छ। १९९१ इस्वीदेखि १९६५ सम्म राई, लिम्बु, गुरुङ (तमु), मगर, तामाङ समुदायबाट मात्र विदेशमा २४ लाख २८ हजार ७५ मृत्युको मुखमा पुऱ्याए। भण्डै १५-२० लाख हाम्रा दिदी-बहिनीहरू विधवा बनाए र १०-१२ लाख छोरा-छोरी टुहुरा-टुहुरी बनिए। यसरी मराएर हाम्रो सबैजसो खेत-बारी तिनीहरूको हातमा पुराए। भूमिहीन, घरबार विहीन, शिक्षा विहीन बनाए, भोडाबासी बनाए। हामी नेपालका अहिन्दु मूलबासी मंगोल समुदायले जंगल फाँडेर भप्पे फाँडेर मलिलो जमिन बनाएपछि त्यहाँबाट पनि हाम्रा मान्छे यी विदेशी आक्रमणकारी बाहुन क्षेत्रीबाट लखेटिन्छन्। किनकि जसको हातमा राजनैतिक वागडोर हुन्छ, उसैको हातमा न्याय, कानून र प्रहरी प्रशासन हुन्छ। हामी पुस्तौँ-पुस्तादेखि अन्यायमा पिसिएर, पिल्सिएर, छटपटाएर मरी-मरी बाँचेका छौँ। कसले बुभ्यो हाम्रो पीडा र कसले बुभने र सोच्ने खाँचो सम्भो आजसम्म हाम्रो पेटको व्यथा र अग्नि-ज्वाला ?

केवल गोपाल गुरुङले बुभ्यो, बोल्थ्यो, लेख्यो र मुलुककै सर्वोच्च शक्ति राज-दरवारसँग लड्यो। जसको कारणले जेल काट्नुपऱ्यो, भूमिगत भएर बस्नुपऱ्यो, विदेशिएर बाँच्नुपऱ्यो। उसले बृहद मूलबासीका निम्ति आफ्नो जवानी भनेन, घर-बार भनेन। यो देशमा बाहुन-क्षेत्रीका छोरा-छोरीले मालिक मात्र जन्माउँदै गए, यस धर्ती-पुत्र अहिन्दु मूलबासी मंगोलले तिनीहरूका निम्ति खेताला, गोठाला, हरुवा, चरुवा र तिनीहरूको अरौटे, भरौटे मात्र। किनकि राजनैतिक सत्ताको वागडोर तिनीहरूको हातमा केन्द्रित बनाइँदै लग्यो। हाम्राहरूले पशुहरूले जस्तै व्वाँसो नचिनेरै प्राण गुमाउँदै नासिनुपऱ्यो। तिम्रो पहाड खेत-बारीलाई सोध, पहाडी बन-पाखा, खोला-

नालालाई सोध, मधेसको नदी-नाला समतल भूमिलाई सोध, यहाँका ढुंगा-माटोलाई पढ, हिँड्ने मुगलहरूको खेदाइमा परेर भारतबाट हिन्दु-आर्यनहरू यस माटोमा नभित्रिञ्जेल यहाँका पशु-पंछी, खोला-नाला यहाँ कुन भाकामा, कुन भाषामा बोल्थे । रोडेशिया, दक्षिण अफ्रिका, बोलेभिया लगायतका मुलुकहरूमा पनि त्यहाँ भित्रिएका विदेशीहरूले त्यसरी नै त्यहाँका मूलबासीलाई पिरोलेका थिए । विदेशीहरूले त्यहाँको भूमि खोसेर तिनीहरूलाई कमरा बनाएका थिए । शासन र शोषण गरेर सताएका थिए । परन्तु कालान्तरमा त्यहाँका मूलबासीहरू बिउँभे, जुटे-उठे । त्यहाँका जिउँदा वीर पुरुषहरूले निर्भिकतापूर्वक बिउँभे । राजनैतिक चेतनशील बने, बनाए । आज आफ्नो मुलुकको मालिक पुनः आफै बनेका छन् र अब प्रगति पथमा लम्किरहेका छन् । चीन, भियतनाम, कम्बोडिया, कोरियाको कथा पनि त्यस्तै छ । चीन, जापान, कोरिया आदि ठाउँकाहरू पनि हामीजस्तै मंगोल हुन् । किन यति छोटो ५० वर्षमा त्यहाँका मंगोलहरूले त्यस्तो प्रगति गरेर राम्रो खाने, राम्रो लगाउने, राम्रो ठाउँमा सुकिलो भएर रमाइलो गाउँमा बस्ने बनिसके । तर नेपालका अहिन्दु मूलबासी मंगोलहरूको यो दुर्दशा किन ? किनकि यहाँका राजनैतिक सत्ता विदेशीको हातमा छ ।

तिनीहरूको सन्तानलाई मात्र शिक्षित बनाउने, राम्रो लगाउने, मीठो खाने, सुकिलो ठाउँमा बस्ने बनाउँदै लगे । हामी अहिन्दु मूलबासी मंगोलहरूलाई मात्र लुटिनेमा पाउँदै लगे । नेपालको राजनैतिक लडाइँ पनि भारतकै जस्तो विदेशी हिन्दु-आर्यन र त्यहाँका मूलबासी माभको लडाइँजस्तै हो । नेपालका अहिन्दु मूलबासी मंगोल र ५०० वर्ष अधिदेखि वर्तमान नेपालमा भित्रिन थालेको हिन्दु-आर्यन माभको हो । रेशका दृष्टिले हिन्दु-आर्यन बाहेक भारतका सबै नै मंगोल हुन् र नेपालमा पनि मधेशमा छरिएर बसेका कोचे, धिमाल, थारु, यादव आदि सबै नै मंगोल हुन् । पेशागतरूपमा चिनिँदै गए, टुक्राउँदै लगे, टुक्रिँदै गए र यो स्थितिमा पुगे । राजपुत भनेको राजाको पुत्र अथवा राज्य चलाउने हो । राज-पुतानाका राजपुत हान वंशजका हुन् र चीनबाट फैलिएका मंगोल वंशका हुन् । मंगोलहरूको उत्पत्ति थलो वर्तमान चीन, भारत र नेपाल हो । कालाहरूको अफ्रिका र हिन्दु-आर्यन बाहुनहरूको कर्कसियस पहाड हो, जुन क्यास्पियन सी र ब्याक सीको माभमा पर्छ र हाल रसियामा पर्छ । यी हिन्दु-आर्यनहरू ३५ सय वर्षअघि वर्तमान भारत भित्रिने क्रमभन्दा पहिला भण्डै ३ सय वर्ष यिनीहरू इरानमा फैलिएका थिए । यो ऐतिहासिक तथ्यले राजनीतिमा अति महत्वपूर्ण भूमिका खेल्ने हुनाले र हामीलाई शोषण मुक्त बनाउनमा अति महत्वपूर्ण भूमिका खेल्ने हुनाले नेपालमा पनि अहिन्दु मूलबासी मंगोल समुदायका युवा पिढीले तथ्य र सत्य गहिरिएर बुझ्न आवश्यक छ जति आवश्यकता अक्सिजनको पर्छ । अहिले हाम्रो पहिलो कर्तव्य आउँदो चुनावमा त्यस उमेदवारलाई मात्र भोट दिने जो गणतन्त्र, धर्म-निरपेक्ष र प्रान्तीय सरकारका पक्षमा दृढतापूर्वक उभिएका छन्, निस्केंका छन् र छानिएका हुन्छन् ।

गणतन्त्रको लहड चलेपछि नक्कली मयुर बनेर आउने कागलाई र कोइलीको भाकामा गीत गाउने नक्कली कोइलीलाई होइन । यस पक्षमा आज ठीक समयमा र ठीक ठाउँमा सबैजसो राजनीतिक दलको नेतृत्वपति दृढतापूर्वक उभिएको जस्तो देखिए पनि त्यसभित्र नक्कली र लुटाहा जमातको दरिलो पकड छ । हामी आह्वान गर्दै चिनाउन चाहन्छौं कि एमाले अर्थात् विप्रेको माले र माओवादी पनि माथि उल्लेखित नक्कली मयुर र कोइली हुन् । यिनीहरूलाई हाम्रो

मत नै नजाओस् । जुलिया चाडको पोल्टोमा कोल्टो परेर सुतेको एमालेसहित अन्तर्राष्ट्रिय ठग जमात-बाहुनको पैताला बनेका जनजाति र राजा पक्षधर एवम् हिन्दुवादी भारतको विश्व हिन्दु परिषद् पक्षधर सुजाता मार्काका कांग्रेस र कुनै न कुनै रूपमा राजा राख्न चाहने कांग्रेस पक्षहरू पनि हाम्रा मूल शत्रुमध्येका हुन् । जसले हामी मूलबासी अहिन्दु मंगोलको पतन सिवाय अरु कल्पना नै गर्न सकेन र सक्रिय हुन । २०६२/०६३ मा भएको १९ दिने जनआन्दोलन र संविधानसभाको निर्वाचनपछि राजतन्त्रको पूर्णरूपले अन्त्य भएको र गणतन्त्रको स्थापना भएपछि पनि मुलुकको ठूलो राजनीतिक दल एनेकपा माओवादी, नेपाली कांग्रेस र एमालेले प्रजातन्त्र दिवस मनाइरहेका छन् र यी ठूला दल भनाउँदाहरूको मन र मस्तिष्कबाट अभैसम्म पनि प्रजातन्त्र शब्द नै हटेको छैन । राजा राख्न चाहनेहरूले मात्र रैतीतन्त्र स्वीकार गरी प्रजातन्त्रको मूल मन्त्र जप्ने गर्छ, प्रजातन्त्र भन्ने गर्छ । यस्ताहरू पनि गणतन्त्र विरोधी नै गनिन्छ । सूर्यबहादुर थापा र पशुपति शम्शेर जबरा अर्थात् जंगबहादुर खलकजस्तै । अब हामी मूलबासी (indigenous) अहिन्दु मंगोलहरूले भावी सन्ततिको उत्थानको निम्ति पहिला-पहिलाको चुनावमा जस्तै केही पैसा, रक्सी र दुई चार चोक्टा राँगाको मासुमा बिकेर निम्न कोटीको परिचय दिनु बिलकुलै सुहाउँदैन र आफ्नो खुट्टामा आफै बच्चरो हिकार्उने पट्टमूर्ख्याइँ गर्नु हुँदैन ।

तीसवर्षे पञ्चायती व्यवस्थाको अन्त्य भएपश्चात् १९९० मा बहुदल आएपछिको पहिलो चुनावमा कांग्रेसको तर्फबाट ४४ जना बाहुनले टिकट पाएर संसद् बनेका थिए । त्यसको तीन वर्षपछि भएको चुनावमा दुई जना बाहुन थपेर ४६ जना संसद्मा पठाए । त्यसै अवधिमा तथाकथित एमालेले २३ जनाबाट २७ जना बाहुन थपेर ५० जना पुऱ्याए । कांग्रेस र एमाले नामधारी पार्टीबाट मात्र ९६ जना बाहुनहरू संसद्मा पुऱ्याए । त्यस भित्रका हनुमान अरौटे-भरौटे निगहामा बाँचेका मंगोलहरू चुइँक्कसम्म बोल्न सकेका थिएनन् । २०६२/०६३ को जनआन्दोलन पछि पनि एमएनओले दर्ता पाउला कि भनेर एमएनओलाई रोक्नका निम्ति कांग्रेस र विप्रेको एमालेका तर्फबाट तथाकथित पुराने धाराहरू यथावत राख्ने सुभाष दिएका थिए भने भलनाथ खनालले प्रान्तीय सरकारको विकेन्द्रीकरणको जताततै विरोध गरेर हिँडेका थिए । इलामका बेनुपराज प्रसाईँ मल्लिक आयोगको कालो लिफ्टमा नाम किटान भएका व्यक्ति हुन्, जसलाई गिरिजाले काँधमा बोक्ने काम गरेका थिए । अब जनताले त्यस्ताहरूलाई चिन्न आवश्यक छ ।

प्रिय साथीहरू, हाम्रो जीतले हाम्रो बाटो कुरेर बसेको छ, हाम्रो जीतले हाम्रो बाटो हेरेर बसेको छ तसर्थ विकसित नयाँ राजनीतिक परिवेशमा मंगोल नेशनल अर्गनाइजेशनको निर्देशात्मक सिद्धान्तलाई टिम स्पिटका साथ अगाडि बढाउनुपर्ने भएको र यस वर्ष २०११ मा काठमाडौँ उपत्यकामा मात्र मंगोल नेशनल अर्गनाइजेशनले थप एक लाख नयाँ सदस्य बनाउने घोषणा गरी उपत्यकामा संगठन विस्तार र सदस्यता वितरण अभियानलाई तीव्र रूपमा अगाडि बढाई रहेको छ । मंगोल नेशनल अर्गनाइजेशनको यस अभियानमा विदेशी हिन्दु आर्यन बाहुन-क्षेत्रीबाट शोषित पीडित सबै मूलबासी मंगोल समुदाय सहभागी भई राजनैतिक, वैचारिक, आर्थिक, नैतिक एवम् भौतिक रूपमा सहयोग गरी अभियानमा सहभागी भइदिनु हुन हार्दिक अपिल गर्दछौं । तसर्थ, नेपालका अहिन्दु मूलबासी मंगोल समुदायमाथि ४५० वर्षदेखि शोषण, दमन, अन्याय र अत्याचार गर्दै आइरहेको यो विदेशी हिन्दु आर्यन बाहुनवादी राज्यसत्ताको पूर्ण अन्त्यको

मंगोल मुक्ति सेनाको अपिल

आदरणीय दाजु-भाइ तथा दिदी-बहिनीहरू,

नेपालका अहिन्दु मूलवासी मंगोल समुदायलाई ४५० वर्षदेखि शोषण, दमन, अन्याय र अत्याचार गर्दै आइरहेको धर्मिरा लागेर मक्किइसकेको विदेशी हिन्दु आर्यन बाहुन-क्षेत्री शाषक आज अत्यन्तै कठिन, जटिल र संकटग्रस्त अवस्थामा पुगेको छ। यी विदेशी आक्रमणकारी हिन्दु आर्यन बाहुन-क्षेत्री शाषकहरू यस अवस्थामा पुग्नुमा मंगोल नेशनल अर्गनाइजेशन र नेपालका ८० प्रतिशत अहिन्दु मूलवासी मंगोल समुदायका युवा-युवतीहरूको ठूलो देन रहेको छ। ४५० वर्षदेखि शोषण, दमन, अन्याय र अत्याचार गर्ने यी साम्राज्यवादी, विस्तारवादी र हिन्दु अतिवादी शाषकहरूबाट मुक्ति हुनका निम्ति नेपालका अहिन्दु मूलवासी मंगोल समुदायका हजारौं युवा-युवतीहरूले बलिदानपूर्ण संघर्ष गर्दै आइरहेका छन्। यही संघर्षका कारण देखावटी रूपमा भए पनि यहाँका शाषकहरू परिवर्तनको नाटक गरिरहेका छन्। विगतमा पनि हाम्रा अग्रजहरूले संघर्ष गरेका थिए, तर यी शाषकहरूले हाम्रा अग्रजहरूलाई परिवर्तनको नाटक गरी विश्वासघात गरे। अहिले पनि एनेकपा माओवादी, नेपाली कांग्रेस र एमालेको नेतृत्वमा रहेका बाहुन-क्षेत्री नेताहरूले हाम्रो समुदायका युवा पुस्ताप्रति त्यस्तै नाटक र गद्दारी गरिरहेका छन्। किनकि तिनीहरूको पुर्खाको चरित्र र यिनीहरूको चरित्रमा कुनै भिन्नता र फरक छैन। यिनीहरूले निश्चित समयमा संविधान नबनाउनुको मूल कारण यही हो।

यिनीहरूका पुर्खा हिँजो नेपालमा शरणार्थी भई हाम्रो पुर्खाको घर-घरमा नागको नक्शा टाँस्दै पाती पढेर मागी खाने गर्थे। आज हाम्रो मुलुक नेपाललाई तिनीहरूका सन्तानले बन्दकी राखेर विदेशीहरूसँग भिक्षा थापिरहेका छन्। संविधानसभाको नाममा १२० अर्ब रूपैया खर्च हुनु, तर संविधान नबन्नु यसैको परिणाम हो। हामीमाथि यी विदेशी हिन्दु आर्यन बाहुन-क्षेत्री शाषकहरूले कहिले शाह वंशीय राजतन्त्र, कहिले पञ्चायती व्यवस्था त कहिले कांग्रेस, एमाले र माओवादीको नाममा आफ्नो सामन्ती-सत्ता र संस्कार जबरजस्त रूपमा लादेर हामीमाथि शोषण, दमन, अन्याय र अत्याचार गरिरहेका छन्। अहिले हामी प्रत्येक नेपालीको थाप्लोमा विदेशीहरूको २० हजार रूपैया ऋण छ। नेपाल जलश्रोतको धनी मुलुक भए पनि पिउने पानीको समस्या र लोडसेडिङको भार मुलुकले खेप्न बाध्य छ। महंगीले नागरिकको ढाड भाँचिएको छ, विकास निर्माणका कामहरू ठप्प छन्। हत्यारा, अपहरणकारी, देश लुटेरा र भ्रष्टचारीहरूलाई एनेकपा माओवादी, नेपाली कांग्रेस र एमालेको नेतृत्व पंक्तिले संरक्षण गरिरहेका छन्। किनकि यी सबै राजनैतिक दलको नेतृत्व तहमा विदेशी हिन्दु आर्यन आक्रमणकारी बाहुन-क्षेत्रीहरू छन्।

हामी यिनै हत्यारा, अपहरणकारी, देश लुटेरा, भ्रष्टचारी र महंगीको विरुद्धमा नेपालका अहिन्दु मूलवासी मंगोल समुदायको जनमत सृजना गरी यसका विरुद्ध भिषण आँधि-बेहेरीका साथ संघर्ष गर्ने तयारीमा जुटिरहेका छौं। हामीलाई तपाईंहरूको अमूल्य साथ, सहयोग र सल्लाह प्राप्त हुनेछ भन्ने अपेक्षा गरेका छौं। संगठन विस्तार तथा सदस्यता वितरण अभियानमा सहभागी भइदिनु हुन हार्दिक अनुरोध गर्दछौं। जय मंगोल !

मंगोल मुक्ति सेना

फोन : ९७४१०७८६९९, ९८४९६२६७५१ र ९८४९०३९२९५

नेपाल र सिक्किमको राजनीतिमा नीलो अछुत जनजाति (फिरिंगे) समुदाय सृजना

Newly Created Untouchable Janjatee (Nomad, gypsy) Society in Nepalese and Sikkimese Politics

दोस्रो संस्करण

मैले पसिना मागे पसिना देऊ, रगत मागे रगत देऊ, म तिम्रा छोरा-छोरीको उज्वल र सुरक्षित भविष्यका निम्ति हाम्रो लुटिएको अस्तित्व फिर्ता गर्नका निम्ति प्राण दिन तयार छु। जुन मुलुक साम्राज्यवादीको अधिनमा हुन्छ, त्यस मुलुकको मूलवासीको भाग्यमा दुःख पाउनु, खेताला बनिनु र दासत्व स्वीकारनु मात्र लेखिएको हुन्छ। नेपालमा पनि शरणार्थी भएर भित्रिएका साम्प्रदायिक, वर्ण-भेदी, साम्राज्यवादी, हिन्दु-आर्यन (बाहुन-क्षेत्री)को हातमा परेदेखि नै यहाँका अहिन्दु मूलवासी मंगोलहरूका फाँटिला खेतहरू, मलिला वारीहरू र रमाइला घरहरू लुटिएका छन्। यिनीहरू नाम्ले, कोदाले, ढाक्रे, अशिक्षित बनाइएका छन्। साम्राज्यवादी बाहुन-क्षेत्री (भारतीय-नेपाली) हरूको दयामा बाँच्नुपर्ने बनाइएका छन्। बाहुनका पुर्खाहरू कुमाउ र गढवालबाट, राजा र राणाहरू चित्तौड, राजस्थानबाट मुसलमानको खेदाइमा परेर आएका भगौटेहरू हुन् र अछुत जनजाति (फिरिंगे) यो शब्द नै हिन्दी हो। अछुत जनजातिहरू राणाका बन्दुके र भरिया भएर पसेका हुन्। यिनीहरू पनि नेपाली मूलका नभएर भारतीय-नेपाली हुन्। यो ऐतिहासिक तथ्य यहाँका मूलवासीहरूलाई बुझाऊ, सिंहको अनुहारमा विरालो नबन। जनजातिहरू तिनीहरूको मालिकको प्रभु-भक्त बनेर तिनीहरूलाई छुट्याइदिएको हड्डीको लोभमा अरूलाई पनि भ्रममा पारी आफ्नो जमात बढाउने काममा र तिनीहरूका साम्राज्यवादी मालिकलाई खुशी पारी दयाको भिक्षा लिने काममा जुटिरहेका छन्, छटपटाइरहेका छन्। होसियार ! दलदले भासमा जाकिनका निम्ति नजाऊ, होडवाजी नगर। मंगोलहरूलाई एमएनओको दर्ता होइन, आफूलाई चिन्न सक्ने चेतनाको खाँचो छ। म दासत्वलाई भन्दा मृत्युलाई रुचाउँछु। यसकारण म लोकतन्त्र अर्थात् गणतन्त्र, धर्म-निरपेक्ष र प्रान्तीय-सरकार भएको मुलुक चाहन्छु। प्रान्तीय-सरकार कुनै समुदायको नाममा होइन; नदी नाला, पहाड, पर्वतको नाममा हुनुपर्छ र हिन्दु राष्ट्र, नेपालका समस्त अहिन्दु, बुद्धिस्ट, क्रिस्चियन, सिख, मुसलमान र जैनको साझा चिहान हो। उठ, जुट, जुफ र आफ्नो भावी पिँढीलाई यस नर्क-कुन्डबाट बचाऊ। अहिन्दु, अहिन्दु- एक हौं।

गोपाल गुरुङ, प्रेसिडेन्ट

केन्द्रीय सभा

मंगोल नेशनल अर्गनाइजेशन

पोष्ट बक्स २८२८, काठमाडौं, नेपाल

फोन. नं. ९७४२३११

प्रति ७५ हजार, मूल्य रु. २५१-

website : www.mongolvision.com